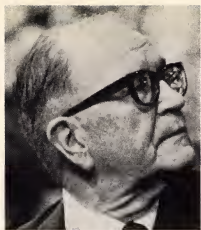

DE STER

April 1973 · 73e Jaargang · Nummer 1

Een inspirerende boodschap

Van ouderling
THEODORE M. BURTON

Wat de wereld nodig heeft is de leiding van een ware profeet die, de gedachten en de wil Gods kennende, met kracht en gezag in Zijn naam kan zeggen: „Aldus spreekt de Here!”

Dat is gekomen! Het kwam niet door de wijsheid van de mens, maar in antwoord op een eenvoudig gebed van Joseph Smith, een jonge jongen uit de Amerikaanse staat New York, die de bossen in de buurt van Palmyra in ging om God een eenvoudige vraag te stellen: „Welke kerk heeft er gelijk?” Die jongeman had geen flauw idee dat er een nieuwe bedeling van Gods genade en goedheid op het punt stond te beginnen. Toentertijd leefde er op de aarde geen profeet die de vraag van Joseph kon beantwoorden. God kon die vraag niet laten beantwoorden, Hij kon het alleen zelf doen.

In antwoord op dat eenvoudige gebed verschenen er twee Personen aan Joseph Smith. Terwijl de ene Persoon op de ander wees, stelde Hij die ander met deze woorden voor: „Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (Joseph Smith 2:17.) Het was de levende, verrezen Jezus Christus, de eigen Zoon van God. Die Joseph onderwees en aldus een nieuwe bedeling van het ware kennen van God deed aanvangen. Hij vertelde Joseph dat geen enkele kerk die op dat moment op de aarde bestond bevoegd was in Zijn naam te spreken. Hij vertelde Joseph dat hij, na de nodige voorbereiding en de verlening van de bevoegdheid van het priesterschap, de eerste zou zijn van een reeks levende profeten in deze tijd, die het mensdom moesten onderwijzen en zegenen, zoals de profeten van weleer.

Ik geef u mijn heilig getuigenis dat God leeft, dat Jezus Christus Zijn levende Zoon is — onze Heiland, onze Here, onze Koning. Ik getuig tot u dat Jezus Christus in deze tijd bij monde van levende profeten tot de bewoners van deze wereld spreekt. Ik getuig tot u dat het Melchizedekse priesterschap wederom in al zijn heerlijkheid en macht op de aarde is en dat er nu ware apostelen en profeten leven die kunnen zeggen: „Zo spreekt de Here!”

Ik geef u dit persoonlijk getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

INHOUDSOPGAVE

De Ster van deze maand	135
De ware Kerk. Ouderling LeGrand Richards	136
Lucy Mack Smith — Vrouw met een groot geloof. Jaynann Payne	140
Het getuigenis van Jezus. Ouderling Bruce R. McConkie	148
Zalighe'd en verhoging. Ouderling Theodore M. Burton	150
De eeuwige verre horizon van de mens. Ouderling Joseph Anderson	153
Vraag en antwoord	156
Water als brandstof voor auto's. Margaret Ellis	160
Zij onderwijst ons vanuit de vorige eeuw. Beth C. Paullin	163
David O. McKay: De waarde van een ziel. Leon R. Hartshorn	165
DE kleine STER	
Gino en de vreemdeling. Bernadine Beattie	49
Ruth. Mary L. Lusk	55
Van vriend tot vriend. Ouderling James A. Cullimore	59
Een doolhof in de lucht. Roberta Fairall	64

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

April 1973
73e Jaargang, Nummer 4

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 - Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:
C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondent Nederlandse Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

De Ster deze maand

Deze maand gedenken wij het feit dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 6 april 1830 werd gesticht. Uit deze kerk met zes officiële leden is een wereldorganisatie met meer dan drie miljoen leden ontstaan. In de afgelopen twaalf jaren, tussen 1960 en 1972, is het ledental van de gehele Kerk met 94 procent toegenomen, en buiten de Verenigde Staten van Amerika met 250 procent.

De afval van de ware kerk van Christus en de daarop volgende herstelling en groei werden zowel in het Oude als het Nieuwe Testament geprofeteerd. Ons eerste artikel is een toespraak door ouderling LeGrand Richards, waarin deze vertelt over deze profetieën en hun vervulling.

Het doet ons tevens genoegen in dit nummer te kunnen plaatsen „Lucy Mack Smith, vrouw met een groot geloof“. Dit relaas biedt een blik uit het persoonlijke vlak op de geschiedenis van de Kerk; het is het verhaal over een opmerkelijke vrouw, de moeder van de profeet. Een groot aantal gebeurtenissen die verband houden met de herstelling zien wij door haar ogen. Er wordt ook verhaald over de eerste jaren van het gezinsleven van de profeet.

Bovendien vindt u in dit nummer machtige, geloofsversterkende toespraken van de ouderlingen Bruce R. McConkie, Theodore M. Burton en Joseph Anderson.

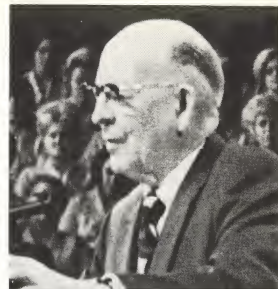
„Maak gebruik van wat u hebt“ en „Water als brandstof voor auto's“ zijn artikelen die voor iedereen, vooral voor de jeugd, van belang zijn.

De omslag van deze maand toont een schilderij van Lucy Mack Smith, echtgenote van patriarch Joseph Smith sr. en moeder van de profeet Joseph Smith jr. Het is een portret van moeder Smith op 45- à 50-jarige leeftijd, en de familie Smith, wachtende tot Joseph jr. van een van zijn bezoeken aan de heuvel Cumorah thuiskomt. Het schilderij is gemaakt door Howard Post, vaste illustrator van de Ensign, het Engelstalige blad voor volwassenen.

De ware Kerk

Een beschouwing over profetieën aangaande de grote afval en de herstelling.

Door ouderling LeGRAND RICHARDS
van de Raad der Twaalven.

President Joseph Fielding Smith zei eens: „Het werk des Heren zal zegevieren. Geen macht op de hele aarde kan de verbreiding van de waarheid, en de prediking van het Evangelie aan alle landen in de weg staan.“ (Openings toespraak, gehouden in april 1972 in de algemene conferentie.)

President Smith voegde eraan toe: „Het Evangelie zal voortrollen tot het de ganse aarde vervult.“ (Toespraak gehouden in april 1972 tijdens de priesterschapsvergadering van de algemene conferentie.) Als het Evangelie zal voortrollen en de ganse aarde zal vervullen, wat is dan het aandeel dat wij leveren — wij heiligen der laatste dagen — wat moeten wij, samen met onze gezinnen doen opdat het Evangelie vrij baan heeft? Er is tegenwoordig geen enkele boodschap die voor onze burens en vrienden die geen lid zijn van de Kerk meer waarde heeft dan het getuigenis van de herstelling van het Evangelie.

Ik denk aan de woorden die de apostel Petrus destijds sprak: „... gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk; (Waarom?) opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.“ (1 Pet. 2:9.)

Op deze conferentie zijn we al aangespoord ons licht, zoals Jezus zei, zo te laten schijnen dat anderen die onze goede werken zien ertoe geleid worden onze Vader, die in de hemelen is, te verheerlijken. (Zie Mt. 5:16.)

Paulus zegt ons: „... het geloof (is) uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.“ (Rom. 10:17.)

„... hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden?“ (Rom. 10:14-15.)

Daarom rust op dit volk de belangrijke taak tot de gehele wereld te getuigen wat het betekent dat de Here in deze bedeling Zijn waarheid op de aarde heeft hersteld.

Toen de discipelen Jezus vroegen om een teken van Zijn wederkomst vertelde Hij hun, zoals u zich vast zult herinneren, dat er oorlogen en geruchten van oorlogen zouden zijn, pestilentiën, aardbevingen en hongersnood en dat de ene natie zou opstaan tegen de andere. En toen voegde Hij eraan toe:

„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.“ (Mt. 24:14.)

Maar waar moet men nu zoeken om dat Evangelie van het koninkrijk te vinden waarover Jezus sprak? Niet daar waarheen de

menselijke uitleg van de Schriften u verwijst, maar daar waar goddelijke macht aanwezig is. De macht waarmee Jezus Zijn Twaalven bekleedde toen Hij zei:

„Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld...“ (Joh. 15:16.)

„... en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn...“ (Mt. 16:19.)

Men kan wel een kerk stichten en zijn kerk dan funderen op passages die men uit de Heilige Schrift licht, maar hoe kun je van een dode boom nu een levende tak snijden? Hoe kun je die kerk dan de macht en de bevoegdheid geven om in de naam van de Here te handelen?

Dat is net zo min mogelijk als handelen in de naam van de burgemeester van een stad, de gouverneur van een staat of de president van de Verenigde Staten, zonder daartoe opdracht gekregen te hebben. Zo kan men ook niet met vrucht in het koninkrijk van onze Vader in de hemel werkzaam zijn, als men geen goddelijke bevoegdheid heeft ontvangen van diegenen die het recht hebben die bevoegdheid over te dragen.

Zo staan we hier dan als getuigen van de herstelling om tot de gehele wereld te getuigen dat wij weten dat Christus leeft, dat onze Vader leeft, dat Zij deze aarde hebben bezocht. Zoals we gezongen heb-

ben in dat lied, zei Joseph Smith dat hem, in antwoord op zijn vraag bij welke kerk hij zich moest aansluiten, werd gezegd dat hij van geen van die kerken lid moest worden, omdat zij geboden of instellingen van mensen als leerstellingen onderwezen.

Ik geloof dat het de mensen niet zo moeilijk zou vallen te weten waar zij de waarheid konden vinden, als zij er open voor zouden staan. Natuurlijk hanteren wij de bijbel als onze gids die ons in ons zoeken naar de waarheid de weg wijst. Ik ben nog steeds diep onder de indruk van wat ouderling Orson F. Whitney meemaakte. Hij was lid van het Quorum der Twaalven, en hij vertelde het op een van onze conferenties. Ik wil het u graag voorlezen:

Vele jaren geleden kwam een geleerd man, een lid van de Rooms-Katholieke kerk naar Utah en sprak van het podium van de Tabernakel in Salt Lake City. Ik werd zeer goed met hem bekend en wij spraken zeer openhartig en frank met elkander. Hij was een groot geleerde, die vermoedelijk een dozijn talen beheerste, en hij scheen volkomen op de hoogte te zijn met alle onderwerpen van godsdienst, rechten, literatuur, wetenschappen en filosofie. Op zekere dag zei hij tot mij: „Jullie Mormonen zijn allen domkoppen. Jullie beseffen niet

eens de kracht van jullie eigen standpunt. Dat is zo sterk, dat er in de ganse Christenwereld nog slechts één standpunt houdbaar kan zijn, namelijk dat van de Katholieke kerk. Het gaat tussen de Katholieken en de Mormonen. Als wij het ware zijn, zijn jullie verkeerd; en als jullie het ware zijn, zijn wij verkeerd; en dat is alles waar het om gaat. De Protestanten kunnen zich in het geheel niet verdedigen. Want als wij verkeerd zijn, zijn zij het met ons, omdat zij een onderdeel van ons vormden en van ons zijn afgebroken; en als wij het ware zijn, zijn zij afvalligen, die wij reeds lang hebben afgesneden. Als wij de apostolische opvolging hebben vanaf Sint Pieter, zoals wij beweren, bestaat er geen behoefte aan een Joseph Smith en het Mormonisme. Maar als wij die opvolging niet bezitten, dan was een man als Joseph Smith nodig, en is het standpunt van de Mormonen het enige consequente. Het is òf het voortbestaan van het evangelie sedert tijden vanouds, òf een herstelling van het evangelie in de laatste dagen.“ (LeGrand Richards, *Een Wonderbaar Werk en een Wonder*, blz. 7.)

Het lijkt mij dat de mensen die het Evangelie zoeken, met enig nadenken wel tot de slotsom moeten komen dat dit een juiste uitspraak is. Want dit is het Evangelie waar-

van Jezus zei dat het het eeuwige Evangelie is dat aan de gehele wereld gepredikt moet worden als een getuigenis tot alle volken, voor Hij wederkomt op de aarde.

Uit de Heilige Schriften blijkt duidelijk dat de profeten hebben verklaard dat de oorspronkelijke kerk tot afval zou komen. Toen Johannes de Openbaarder als banneling op het eiland Patmos verkeerde, verscheen hem de engel des Heren en sprak deze tot hem: „Kom hier op, en Ik zal u tonen, hetgeen na dezen geschieden moet.“ (Openb. 4:1.)

Toen liet hij hem alles zien, vanaf de krijg in de hemel tot het allerlaatste dat te gebeuren staat; en hij toonde hem de macht die aan Satan gegeven zou worden om oorlog te voeren met de heiligen (en de heiligen waren de volgelingen van Christus, Zijn Kerk); en de engel zei dat hem macht werd gegeven over alle geslachten en tongen en volkeren. (Zie Openb. 13:7.) Waarom zou dat in de Heilige Schrift staan als het Evangelie van de tijd van Petrus tot op heden op de aarde zou blijven?

In zijn tijd waarschuwde Paulus de mensen voortdurend dat zij niet hoefden uit te kijken naar de wederkomst van Jezus voordat de afval er zou zijn en de mens der zonde geopenbaard zou worden. (Zie II Thes. 2:1-4.) Andere profe-

ten getuigen op hun beurt van de dag dat er hongersnood in het land zou zijn. De profeet Amos zei:

„Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere Heere, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen naar de woorden des Heeren.“

„En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden.“ (Amos 8: 11-12.)

Waarom niet? Omdat het niet op de aarde was.

Als het Evangelie op de aarde had moeten blijven, dan had de engel des Heren, die Johannes liet zien dat Satan oorlog zou voeren met de heiligen en alle geslachten en tongen en volkeren zou overwinnen, een uitzondering moeten maken voor diegenen die het eeuwige Evangelie nog bezaten. Dat is een bewijs voor het feit dat de waarheid een tijd niet op de aarde zou zijn.

De Schriften stromen over van beloften aangaande een herstelling in de laatste dagen. Ik hoor graag de uitspraak die Petrus na de Pinksterdag deed tegen degenen die Christus ter dood hadden gebracht:

„Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,
„En Hij gezondend zal hebben Jezus

Christus, Die u tevoren gepredikt is;

„Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.“ (Hand. 3:19-21.)

Als Petrus een profeet van God was kunnen noch wij noch de wereld, uitkijken naar de wederkomst van Christus zolang er geen herstelling — geen hervorming — heeft plaatsgevonden. Er is een groot verschil tussen het verbouwen van een oud huis en het bouwen van een nieuw. Voor zover ik uit al het zendingswerk dat ik heb gedaan, weet, is er op deze wereld geen enkele andere kerk die melding maakt van een herstelling aller dingen, zoals door de eeuwen heen al door alle profeten werd voorzeggd.

De verschijning van de Vader en de Zoon, waarover wij het koor hoorden zingen, werd gevolgd door de verschijning van Moroni, een profeet die 400 jaar na Christus op deze aarde leefde; hij bracht de platen waarvan het Boek van Mormon werd vertaald.

Johannes de Doper, die werd onthoofd omdat hij van Jezus getuigde, kwam terug als een opgestaan wezen, en hij verleende Joseph Smith en Oliver Cowdery het Aäronitisch priesterschap, met de bevoegdheid om te dopen door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Hij vertelde hun dat later het Melchizedeks priester-

schap hersteld zou worden, namelijk de macht om de handen op te leggen voor het verlenen van de gave van de Heilige Geest.

Petrus, Jakobus en Johannes, de apostelen van de Here Jezus Christus, die met Hem op de Berg van de Verheerlijking waren, kwamen weer naar de aarde om dat Melchizedeks priesterschap terug te brengen. Is er voor al het geld ter wereld iets te koop dat zoveel voor de kinderen van de Vader betekent als deze gebeurtenissen? En wat kan er ooit tot ons persoonlijk, onze gezinnen en vrienden, en hen die ons lief zijn, komen, wat te vergelijken is met de komst van deze heilige boodschappers?

En dat is nog niet alles. Toen kwam de profeet Elia. Maleachi zei, dat de gehele aarde bij de wederkomst van de Here verwoest zou zijn geworden, als Elia niet voor die grote en vreselijke dag des Heren komen zou. Hij zei:

„En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla.“ (Mal. 4:6.)

Nu kunnen wij de woorden van de apostel Paulus begrijpen, die zei dat de Here hem de geheimenissen van Zijn wil had geopenbaard:

„Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is, en dat op de aarde is; . . . (Ef. 1:10.)

Wij leven in de bedeling van de volheid der tijden en bij de komst

van Elia heeft deze de sleutelen meegebracht waarmede hij aan ons is gezonden, en daarom bouwen wij heilige tempels. Daarom doen wij dat geweldige genealogische werk, dat zijn weerga op aarde niet heeft. De profeten van weleer hebben dus de komst van deze heilige profeten in deze tijd voorzien.

Toen Johannes op Patmos vertoefde zag hij niet alleen de macht van Satan die oorlog zou voeren tegen de heiligen waardoor zij allen zouden worden overmocht, maar hij „zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen den genen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.“ (Op. 14:6.)

Dat zou niet noodzakelijk zijn geweest als het Evangelie op aarde zou zijn gebleven. En toen zei de engel: „Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen . . .“ (Op. 14:7.) Wij leven ten dage van Zijn oordeel.

Dan voegt hij eraan toe: „ . . . en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.“ (Op. 14:7.)

Toen Joseph Smith dat prachtige visioen ontving was er op de gehele wereld geen kerk die de God aanbad Die de hemel en de aarde en de fonteinen der wateren had geschapen en de mens schiep naar Zijn eigen beeld. Men aanbad een

wezen dat overal aanwezig is. Zij beschreven het als een wezen zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen, dat bovenop een troon zonder top zat. Dat is zo ongeveer wel de beste definitie van „niets“ die er bestaat. Hoe kan Hij spreken als Hij geen lichaam heeft? Hoe kan Hij dan horen? Hoe kan Hij dan begrijpen en praten?

Mozes maakte hier gewag van toen hij de kinderen Israëls naar het beloofde land leidde. Hij vertelde hun dat zij daar niet lang zouden blijven, maar dat zij verstrooid zouden worden onder de volkeren, en toen zei hij: „En aldaar zult gij goden dienen, die des mensen handenvolk zijn, hout en steen, die niet zien, noch horen, noch eten, noch rieken.“ (Deut. 4:28.)

Dat is de god die deze wereld aanbad toen Joseph Smith zijn prachtige visioen ontving.

Maar Mozes zag nog meer. Hij zag dat Zijn volk Hem in de laatste dagen (en wij leven in de laatste dagen), zeker zou vinden als zij Hem zouden zoeken. (Zie Deut. 4:29.) En gevolg gevend op die aansporing van Jakobus: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.“ (Jak. 1:5) ging Joseph Smith Hem zoeken zoals Mozes aanried, en vond hij de waarachtige en levende God. Wij hebben hiervan voor de gehele wereld een getuigenis.

Ik denk aan de woorden van de apostel Paulus die zei te besluiten niemand te kennen dan Jezus en niets te weten dan het feit dat Hij gekruisigd was. (Zie I Kor. 2:2.) Dat wil niet zeggen dat hij de profeten van weleer niet kende of waardeerde, neen, er was een nieuwe tijd aangebroken.

De Zoon van God, van wie de profeten gesproken hadden, was gekomen, en toen zei hij: „ . . . want de nood is mij opgelegd. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig!“ (I Kor. 9:16.)

Op dezelfde manier weten wij van niets anders dan van de herstelling van het Evangelie, dat het door de Zoon des mensen zelf werd voortgebracht, zodat er ook in deze bedeling profeten zijn, en wee ons, indien wij de wereld niet in deze wonderschone waarheden laten delen!

Broeders en zusters, ik weet dat dit het werk is van God de Eeuwige Vader. Het is de machtigste beweging op de gehele wereld in deze tijd. Iedere eerlijke man of vrouw, die de Here waarlijk liefheeft, zal lid worden van deze kerk, als hij of zij maar de tijd neemt om te onderzoeken waar het om gaat, en het wil vragen aan God de Eeuwige Vader, die hen niet zal misleiden. Dat is mijn getuigenis tot u, dat ik u meegeef, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Lucy Mack Smith

De zon wierp vanachter de wolken haar stralen in bundels op de groene velden en de aangrenzende bossen. Lucy overpeinsde hoe belangrijk het majestueuze visioen van de Vader en de Zoon was waarover de jonge Joseph haar zoëven had verteld.

Zij was opgetogen van vreugde en verwachting, want belangrijke bevindingen waren niet nieuw voor de geest van Lucy, noch voor haar echtgenoot, Joseph sr. En Lucy herinnerde zich dat haar eigen vader, Solomon Mack had kunnen getuigen van verhoorde gebeden. Haar geliefde echtgenoot, Joseph, was gezegend met talrijke visioenen en met dromen van godsdienstige strekking. Lucy zelf was eens in een bos neergeknield om de Here te smeken dat haar man de waarheid zou vinden, en zij had zelf een prachtig visioen ontvangen dat haar ziel vrede schonk. Toen zij aan tuberculose leed en op haar zevententwintigste jaar op het randje van de dood zweefde werd haar gelovig gebed om genezing verhoord, en werd haar verzekerd dat zij lang genoeg zou leven om haar gezin goed te kunnen verzorgen.

Al deze ervaringen waren als een voorspel voor de verschijning van de Vader en de Zoon aan de zoon van Lucy. Uiteindelijk werd aan haar vurig geestelijk verlangen tegemoet gekomen. Iedere vezel van haar lichaam riep uit: „Ja, het is waar!”

Lucy Mack Smith was een ferme, betrouwbare vrouw. In vóór en tegenspoed, stelde zij vertrouwen in de anderen in haar gezin. Dat bleek al uit het liefhebbende vertrouwen dat zij in haar ouders, broers en zusters stelde; uit het respect en de eer die zij haar geliefde echtgenoot betoonde; uit de inspirerende wijze waarop zij het tedere geloof van haar eigen kinderen voedde, vooral dat van Joseph; uit haar vertrouwen in zichzelf als gedegen huisvrouw

- *Vrouw met een groot geloof*

---

en moeder; uit de getrouwheid waarmee zij haar onvergetelijke gezinsavonden hield; uit haar meelevende dienst aan de heiligen en haar medemensens; uit het krachtig getuigenis dat zij van de waarheid van het Boek van Mormon gaf; en, tenslotte, uit haar geloof in haar eeuwige gezin, dat de enig mogelijke troost kon bieden in dat intens donkere uur toen zij zich boog over de baren van haar teer beminden, die als martelaren waren neergemaaid. Haar geloof bevestigde dat zij inderdaad „de wereld hadden overwonnen door de liefde”, en dat een liefhebbende en genadige Vader hen bij Zich had geroepen, opdat zij rust zouden hebben.

Net als een prisma toonde het geloof van Lucy het veelkleurig licht van elk facet van haar leven. Zij sprak, evenals Maria: „Mijn ziel maakt groot den Heere; en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker.” (Lukas 1:46-47.)

De Here had Lucy door haar intelligente en toegewijde moeder Lydia Gates Mack, en haar eerlijke en onverschrokken vader Solomon Mack voorbereid, om het hoogtepunt van het geloof van haar voorouders in het eeuwige gezin te zijn.

Lucy werd geboren op 8 juli 1775, tijdens de Amerikaanse burgeroorlog. Als kind hoorde zij haar vader dolgraag vertellen over de avonturen die hij beleefd had in de strijd tegen de Fransen en de Indianen en in die burgeroorlog. De krijgslisten waarmee hij de Indianen in hinderlagen lokte en de gewaagde wijze waarop hij tijdens een veldslag een kameraad reddde werden later door Lucy op schrift gesteld.

Van haar vader stamde haar liefde voor de vrijheid en voor haar land. Van haar vader ook had zij de kracht om te bevelen en besluiten te nemen. Solomon was van Lucy's negende tot haar zeventiende

jaar geregeld van huis voor zeereizen en zakenreizen, en hij kwam volkomen verarmd terug. Maar hoewel het gezin het materieel slecht had en het wonen in de wildernis de opvoeding en scholing van haar kinderen bemoeilijkte, zorgde Lydia Mack voor een geestelijk en cultureel hoogstaand peil in huis.

Lydia, dochter uit een rijk en ontwikkeld gezin, was voor ze met Solomon trouwde onderwijzeres geweest. Dat was een grote zegen, want toen Solomon zo weinig thuis was, rustte de verantwoordelijkheid voor het materiële, intellectuele en geestelijke welzijn van de kinderen op haar. Zij onderwees hun de schoolvakken, maar ze riep hen ook 's morgens en 's avonds bij elkaar voor het gebed; zij leerden elkaar lief te hebben en God te eren en lief te hebben.

De waardering en liefde die Lucy voor haar moeder voelde is ook af te leiden uit het aangrijpende afscheid in 1816, toen de familie Smith besloot van de staat Vermont te verhuizen naar Palmyra in de staat New York. Lucy schreef dat zij „afscheid moest nemen van de godvruchtige en toegenegen ouder, die ik zo erkentelijk was voor al het godsdienstige onderricht en ook het grootste deel van de scholing, die ik bevoorrecht was te mogen ontvangen.” Haar moeder vroeg haar getrouw te blijven in haar dienst aan God, zodat zij het voorrecht zou mogen hebben na de dood met haar herenigd te worden, want zij had een voorgevoel dat zij elkaar nooit zouden weerzien.

Lucy had het zelfvertrouwen, de beschaving van haar moeder geërfd, en was evenals haar moeder op taalgebied zeer begaafd. Zij schreef waardevolle dagboeken, brieven en biografieën in de tijd dat zij in het grensgebied leefden, en toen was er weinig tijd

om te schrijven. Haar *History of Joseph Smith* geeft niet alleen korte levensbeschrijvingen van haar ouders, broers, zusters en van de profeet en haar eigen gezin, maar het is ook een prachtig, geestig, aangrijpend en geestelijk spannend staaltje van taalkunst, dat als een edelsteen schittert in de saale geschiedkundige archieven.

Als de jongste van een gezin met acht kinderen had men Lucy innig lief, maar ze werd niet verwend, want blijmoedig had ze de taak op zich genomen haar twee oudere zusjes, Lovisa en Lovina, te verplegen. Zij deed dit vanaf haar dertiende jaar tot zij stierven, en dat was toen zij zelf negentien jaar was. Deze twee zusters, die achter in de twintig waren, hadden tuberculose, of — zoals het toen heette — tering.

Een belevenis die een enorme indruk op Lucy heeft gemaakt, maar ook veel onbeantwoorde vragen bij haar achterliet, was de wonderbaarlijke genezing van Lovisa en de daarop volgende achteruitgang. Na twee jaar ziek te zijn geweest leek ze drie dagen lang in een laatste coma te liggen, maar 's nachts om twee uur riep ze Lovina en zei: „De Here heeft mij genezen, naar lichaam en ziel; help me opstaan en geef me mijn kleren; ik wil opstaan!”¹

De twee zusters stierven enkele dagen na elkaar in 1794, waarbij Lucy eenzaam en verdrietig achterbleef, want de strenge geloofsovertuigingen van die tijd schonken haar geen troost of gemoedsrust. Haar geest bleef onbevredigd.

Toen haar broer Stephen haar dan ook, toen hij zag hoe depressief zij was, uitnodigde enige tijd bij hem in Tunbridge in de staat Vermont te komen wonen, nam zij die uitnodiging aan en was zij dankbaar voor de nieuwe omgeving en nieuwe gezichten. Hier ontmoette zij een lange jongeman met een zachte stem, die Joseph Smith heette. Na een verkeringstijd van een jaar trouwden zij op 24 januari 1796 in Tunbridge.

Lucy sperde haar heldere blauwe ogen wijd open toen zij een gesprek hoorde waarin een huwelijksgevennis voor haar werd vastgesteld. John Mudgett, de compagnon van haar broer Stephen, zei: „Lucy moet wel iets hebben dat de moeite waard is, en ik zal haar net zo veel geven als jij.”

„Doen we,” zei Stephen. „Ik geef haar vijfhonderd dollar in contanten!”

„Goed,” zei John, „en dan doe ik er nog eens vijfhonderd bovenop!”²

Lucy voelde zich belangrijk en bemind bij het voorzicht van een bruidschat van duizend dollar, en een bedrag waarmee zij haar huis kon inrichten. In 1796

was het een enorm kapitaal, want land kon je toen kopen voor een dollar per 4000 m², dus haar huwelijksgevennis betekende niet alleen grote koopkracht, maar ook de edelmoedige liefde van haar familie. Aangezien haar sterke, knappe Joseph reeds een zeer bekwame boer was, was Lucy zo wijs haar bruidschat te bewaren als een appeltje voor de dorst.

Lucy en Joseph bedankten Stephen en John, en na in het nabijgelegen Gilsom (New Hampshire) naar ouders bezocht te hebben, keerden zij terug naar Tunbridge.

Ongeveer zes jaar lang ging het hun op hun boerderij voor de wind. In 1798 schonk Lucy het leven aan Alvin, en in 1800 kwam Hyrum ter wereld. Toen verhuisden zij in 1802 naar Randolph en begonnen daar een winkel. Hier liep Lucy, zij was toen 27, een kou op, die na weken van koorts en hoesten uitliep op tuberculose. Joseph was diepbedroefd, want de artsen hadden gezegd dat zij zou sterven. Lucy bad met al het vuur van haar ziel en sloot met God een verbond dat zij Hem zou dienen als Hij haar leven zou sparen. Zij hoorde een stem zeggen: „Zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal worden opgedaan. Laat uw hart getroost zijn; gij gelooft in God, geloof ook in Mij.”³

Net toen Lucy weer kon praten, boog haar moeder zich over haar bed, en vol verbazing zei zij: „Lucy, je bent beter!” Lucy antwoordde: „Ja, moeder, de Here zal mijn leven sparen, als ik getrouw ben aan de belofte die ik Hem heb gedaan, zodat ik mijn moeder en mijn man en kinderen tot steun kan zijn.”⁴

Na deze belangrijke belevenis, had Lucy grote behoefte aan meer kennis van de geestelijke zaken, maar nadat zij verschillende kerken onderzocht had om „het woord des levens” te horen, raakte zij ontmoedigd. Haar commentaar is profetisch:

„... maar nadat ik hem (de voorganger) had beluisterd, keerde ik terug naar huis in de overtuiging dat hij het onderwerp waarover hij sprak begreep noch waardeerde, en ik zei tot mezelf, *dat er toen op aarde niet de godsdienst was die ik zocht*. Daarom besloot ik mijn bijbel te onderzoeken en te trachten, met de leiding van Jezus en Zijn discipelen, van God te verkrijgen wat geen mens kan geven of wegneemen. . . . De bijbel, besloot ik, moest mijn gids zijn naar het leven en de zaligheid.”⁵

Er zijn nog twee voorbeelden van Lucy's geloof en vertrouwen in de gebedsgenezing die vermeldenswaard zijn. In 1813 heerste er in Lebanon (New Hampshire) vlektyfus, en al haar acht kinderen raak-

ten ermee besmet. Sophronia van tien jaar was bijna drie maanden lang ernstig ziek, en de artsen durfden niet meer te hopen dat zij zou blijven leven. Toen zij helemaal ophield met ademen, greep Lucy haar vast en ijsbeerde vurig biddend met haar door de kamer. Zij die erbij waren zeiden tegen Lucy: „Het heeft allemaal geen zin; je lijkt wel niet wijs — je kind is dood.“ Maar Sophronia hapte naar adem en keerde terug tot het leven, omdat de gebeden van haar moeder werden verhoord.

Joseph jr. was acht jaar toen de vlektyfus zich in zijn been nestelde, en hij moest drie folterende operaties ondergaan. De chirurgen wilden het been amputeren, maar daar had Lucy bezwaar tegen. Toen werden er banden gebracht om hem vast te binden, maar dat weigerde hij; ook wilde hij geen sterke drank drinken bij wijze van verdoving. Later schreef zij dat Joseph had gesmeekt:

„Moeder, ik wil dat u de kamer uitgaat, want ik weet dat u er niet tegen kunt mij zo te zien lijden; vader kan er wel tegen, maar u heeft mij zoveel gedragen en zolang de wacht bij me gehouden, dat u bijna uitgeput bent.“ Toen hij naar mij opkeek stonden zijn ogen vol tranen, en hij vervolgde: „Toe, moeder, be loof me nou dat u er niet bij blijft. De Here help me, en ik kom er wel door . . .“

„Toen het derde stuk (bot) weg was gehaald, rende ik weer de kamer in — en och, . . . wat een schouwspel voor de ogen van een moeder! Joseph was lijkbleek en grote zweetdruppels rolden van zijn gezicht,

en van elke trek op zijn gezicht was de meest afschuwelijke pijn af te lezen.“⁶

Na de operatie genas Joseph snel, maar hij bleef daarna verscheidene jaren slecht lopen en zijn hele verdere leven is hij een beetje met een been blijven trekken.

Lucy Mack Smith had vertrouwen in zichzelf als vrouw en als huismoeder. Haar unieke combinatie van karaktertrekken leek tegenstrijdig; ze was impulsief en vastberaden, en toch vertrouwde ze op de aansporingen van de Geest, die wat zij deed en zei zou matigen en gezag zou geven. Toen een gewetenloze veedrijver haar paarden probeerde te stelen, de huifkar en al hun bezittingen inclusief, terwijl ze naar Palmyra aan het verhuizen waren, gaf ze van haar durf blijk door in de herberg, waar iedereen bij was, zich tegenover hem op te stellen (Joseph sr. was enkele weken daarvoor al naar Palmyra vertrokken) en te zeggen:

„Dames en heren, mag ik een ogenblik uw aandacht? Nu, zo zeker als er een God in de hemel is, dat span paarden en die goederen zijn het eigendom van mijn echtgenoot, en deze man probeert ze van mij af te nemen, . . . en dan laat hij me met acht kinderen achter zonder middelen om mijn reis voort te zetten.“

En toen zei ze tegen de diefachtige drijver:

„Mijnheer, ik verbied u nu dat span nog aan te raken of nog één stap verder te drijven. U kunt uw eigen weg gaan; ik heb u niet nodig! . . .“⁷

Lucy gedoogde de onrechtvaardigheid niet lang. Ze

kwam veilig in Palmyra aan, maar met „nauwelijks twee cent op zak“.

Ondanks hun armzalige toestand, wierp het vertrouwen van Lucy in de goede eigenschappen van haar gezin en zichzelf verbazingwekkende resultaten af, dat eerste jaar in Palmyra. Doordat misoogsten en tegenslagen in zaken Joseph en Lucy sinds hun huwelijks als spoken hadden achtervolgd, verhuisden zij acht maal alvorens in de staat New York te belanden. In Palmyra ontgonnen ze 12 van de 40 hectare die ze op crediet hadden gekocht en bouwden er een houten huis. Lucy verdiende genoeg geld met het beschilderen van zeildoek- dekkleden om er voedsel en meubilair van te kunnen kopen.

Na twee jaar maakte Alvin tekeningen voor een nieuw huis, dat voor zijn ouders „op oudere leeftijd“ gerieflijk zou zijn. Lucy was toen 45 jaar, en de kleine Lucy was pas twee jaar! Ze was dol op haar nieuwe huis, en het was in november 1823 bijna klaar, toen Alvin een maagkwaal kreeg en overleed nadat een incompetent arts hem met calomel had behandeld. Op zijn sterfbed gaf Alvin Hyrum advies omtrent de voltooiing van het huis; hij zei tot Joseph getrouw te blijven om de platen te kunnen ontvangen; en tot alle kinderen lief te zijn voor hun vader en moeder. De hele familie en alle burens rouwden toen hij was overleden, want Alvin was pas 25 jaar en iedereen hield van hem. Het plezier dat Lucy aan haar nieuwe huis beleefde was van korte duur, want gewetenloze lieden bedrogen de Smiths, zodat zij hun zelfopgebouwde boerenbedrijf met huis kwijt raakten.

Al van jongsafaan had Lucy belangstelling voor de godsdienst en was zij op zoek geweest naar de waarheid. Nadat Joseph Smith sr. ontgoocheld was geraakt bij zijn bezoeken van godsdienstige bijeenkomsten, waar een oorlogszuchtige en alles behalve harmonieuze sfeer heerste, raakte Lucy terneergedrukt, en bad zij dat ze het ware Evangelie zou vinden en aanvaarden. Zij kreeg een prachtige droom die haar ervan verzekerde dat Joseph eens het zuivere en onbesmette Evangelie van de Zoon van God zou horen en aannemen. Joseph had ook een aantal interessante dromen en visioenen die Lucy aanvaarde en zeer belangrijk vond. Zij eerde haar echtgenoot als hoofd van het gezin, al lang voor hij het priesterschap droeg, en de eerste patriarch van de Kerk in de laatste dagen werd.

De liefde van Lucy en Joseph sr. was verfiind en veredeld geweest in de vurige smeltkroes van beproeving en vervolging. Toen hij op 14 september 1840 de laatste adem uitblies, leek de toekomst voor

Lucy „eenzaam en spoorloos“. Zij kon zich geen grotere ramp en geen groter verdriet voorstellen. En toch zou zij in de daarop volgende vier jaren ook de dood meemaken van vier zonen, vier kleinkinderen en twee schoondochters.

Het helderste facet van haar geloofsprisma was dat van het moederschap. Lucy voedde het ontluikende geloof van al haar kinderen door ze de bijbel te leren lezen en lief te hebben, en tot God te bidden en Hem te eren. Zij voedde negen van haar elf kinderen op tot volwassenheid. Toen de jonge Joseph haar, toen hij veertien jaar was, vertelde over het glorierijke verschijnen van God de Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus, geloofde Lucy met geheel haar hart. Haar ziel verheugde zich in het feit dat de herstelling van het ware Evangelie, waar zij zo lang op had gewacht, zich dag aan dag verder ontvouwde. Terecht was zij trots op de zending en de prestaties van haar zoon en haar gezin.

Elke dag ging Lucy het hele gezin voor in gebed, en dan vroeg zij om instructies voor Joseph ten aanzien van zijn plicht en om bescherming tegen de valstrikken van Satan. Zij was geduldig, stimulerend en ontvankelijk terwijl Joseph die vier lange jaren van beproefde ontplooiing doorworstelde, tot Moroni hem tenslotte de platen en een deel van de herstelling toevertrouwde.

Alvin stelde voor dat iedereen vroeger zou opstaan, zodat het werk op de boerderij voor zonsondergang klaar zou zijn en moeder Lucy het avondeten vroeg klaar kon hebben; dan konden ze 's avonds om Joseph heen gaan zitten om naar hem te luisteren. Het gezin was verheugd, omdat God op het punt stond hun leven te verlichten met een volmaakte kennis van het plan van zaligheid.

Lucy wilde dolgraag meer weten over de volkeren van weleer, waarover Joseph de kroniek aan het vertellen was. En toen ze tenslotte het Boek van Mormon zag en las, overdacht ze al de teleurstellingen en de bezorgdheid die zij jaren lang hadden doorstaan, en zij had het gevoel, dat de „hemelen namens ons beroerd waren en dat engelen . . . de wacht over ons hielden.“ Zij kon waarachtig zeggen: „Mijn ziel verheerlijkte de Here, en mijn geest verheugde zich in God, mijn Verlosser.“

Zij hield van het Boek van Mormon en gaf een krachtig getuigenis van de waarheid ervan aan allen die maar wilden luisteren. Een man riep eens vanuit een menigte van verscheidene honderden mensen: „Is het Boek van Mormon waar?“ En zij antwoordde zo dat de hele wereld het kon horen:

„Dat boek werd voortgebracht door de macht van God en het is vertaald met de hulp van de Heilige Geest; en als ik mijn stem zou kunnen laten galmen als de trompet van Michaël, de aartsengel, zou ik de waarheid van land tot land verkondigen, en van zee tot zee, en de echo zou elk eiland bereiken, tot elk lid van het geslacht van Adam geen enkele verontschuldiging meer had. Want ik getuig dat God Zich weer aan de mens heeft geopenbaard in deze laatste dagen, en Zijn hand ertoe heeft gezet Zijn volk te vergaderen in een uitnemend land, en, als het Zijn geboden gehoorzaamt, zal het het beërven . . .“⁸

Lucy was een zeer meelevende en meevoelende vrouw, en zij gaf allang voor zij werden verjaagd en vervolgd blijk van vrome bezorgdheid voor de profeet en haar gezin. Zij leek intuïtief te weten wanneer haar kinderen haar gebeden het hardste nodig hadden.

Zij sprak haar gebeden vol vertrouwen ook uit voor vele anderen. Na haar doop werd zij een groot zendinge, vooral binnen haar eigen familie. Zij bezocht haar familieleden en schreef hun brieven waarin zij het evangelie uitlegde. Solomon, haar broer, werd door haar brieven en belangstelling lid van de Kerk.

Er werd nog een gebed van Lucy verhoord toen Joseph het zaligmakende werk voor de doden openbaarde, en zij ervan werd verzekerd dat Alvin de zegeningen van de doop en het tempelwerk door middel van plaatsvervangers kon ontvangen. Hij was enkele weken na de verschijning van de engel Moroni gestorven, in 1823.

Hyrum trouwde in 1826 met Jerusha Barden, en op 18 januari 1827 trouwde Joseph met Emma Hale. Lucy hield van haar schoondochters en ze was een voorbeeldige schoonmoeder. Toen de twee vrouwen na de marteldood van hun mannen diepbedroefd achter-

bleven, woonde Lucy haar laatste jaren bij Emma, die haar trouw verzorgde, tot zij in 1856 overleed. Lucy hield van haar kleinkinderen, en toen Joseph en Emma bij de geboorte van vier kinderen die meteen al verloren, bedroefde dit Lucy, alsof het haar eigen kinderen waren.

Allen die God liefhadden waren bij Lucy thuis welkom. Menige nacht boden zij en haar man alle beschikbare bedden aan bezoekende broeders aan, en sliepen zelf op de vloer.

Oliver Cowdery noemde Lucy „Moeder“ en zij behandelde hem als een zoon, vertrouwde hem en stimuleerde hem bij het vertaalwerk. Haar vertrouwen en liefde strekten zich ook uit tot Martin Harris, ondanks de gerezen moeilijkheden en het verdriet dat de profet en zijn familie overkwam toen Harris hun vrouwen schond.

Hoewel Lucy een liefhebbende en vriendelijke vrouw was, kon zij vol vuur iemand terechtwijzen als dat noodzakelijk was. Haar grote rechtvaardigheidsgevoel waren de oorzaak dat zij een gezaghebbende vrouw was.

Haar kwaliteiten als leidster werden in het begin van de lente van 1831 beproefd. De heiligen in en om Palmyra hadden het bevel gekregen te verhuizen naar Kirtland. De meeste familieleden waren in januari al vooruit gegaan, en Lucy werd aangewezen om een groep van tachtig heiligen uit de gemeente Waterloo te leiden, en daarbij had ze alleen de hulp van haar twee jonge zonen William en Don Carlos.

De tocht met platboom schuiten over het Erie Kanaal nam vijf dagen in beslag en was een nachtmerrie, want de meeste heiligen hadden niet gezorgd voor voldoende proviand, en het blootgesteld zijn aan het ruwe weer was voor de vrouwen en kinderen een beproeving. Toen zij in Buffalo aankwamen, waren daar ook enkele leden van de gemeente Colesville. Zij probeerden een boot te vinden die hen naar Kirtland kon brengen. De haven was dichtgevroren en de heiligen konden niet verder.

Toen de broeders uit Colesville aan de groep van Lucy de raad gaven dat ze tegen niemand moesten zeggen dat ze heiligen der laatste dagen waren omdat ze dan helemaal geen boot of onderdak meer zouden krijgen, sprak Lucy stoutmoedig: „Ik zal de mensen precies vertellen wie ik ben, en als u zich voor Christus schaamt, hoeft u echt niet te verwachten dat het u goed zal gaan; en ik maak me sterk dat wij eerder in Kirtland zullen aankomen dan u!“

Dat was een profetische uitspraak, want door Lucy's

gebed en geloof vond ze voor haar groep een boot. Toen haar geliefde heiligen op het dek van hun schip bekechend en hardop klagend stonden te wachten, rende William naar zijn moeder toe en zei: „Moeder, kijk eens wat er daarginds eens opschudding heerst; kunt u er niet iets aan doen?“

Lucy was niet groot, maar ze rechte haar schouders en met vonken in haar ijszigblauwe ogen liep ze recht op het lawaai en de verwarring af. Met gezag klonk haar stem:

„Broeders en zusters, wij noemen onszelf heiligen en belijden uit de wereld te zijn gegaan met het doel God te dienen, ten koste van alle aardse dingen; en wilt u nu, nog helemaal aan het begin, de zaak van Christus belachelijk maken door uw eigen domme en ongepaste gedrag? U belijdt in God te vertrouwen; hoe kunt u dan zo mopperen en klagen? U bent nog onredelijker dan de kinderen van Israël; want hier staan mijn zusters te smachten naar hun schommelstoelen, en mijn broeders, van wie ik standvastigheid en energie verwachtte, verklaren er van overtuigd te zijn dat zij van honger zullen omkomen voor zij het doel van hun reis bereiken. En waarom? Heeft het iemand van u aan iets ontbroken? Heb ik u niet elke dag voedsel voorgezet? En heb ik voor diegenen onder u die niet voor zichzelf hadden gezorgd, niet gezorgd als voor mijn eigen kinderen? Waar zijn uw geloof en vertrouwen? Waar is uw vertrouwen in God? ... Welnu, broeders en zusters, als u allemaal uw wens aan de hemel bekend maakt dat het ijs vaneen gaat en dat wij de vrijheid krijgen, zal dat, zowaar de Here leeft, geschieden.“⁹

Slechts enkele ogenblikken later werd het geloof van Lucy beloond want het ijs week vaneen, en zij voeren het Eriemeer op. De boot was zo volgeladen dat toeschouwers er zeker van waren dat hij zou zinken. Ja, zij gingen naar het kantoor van de krant en lieten het nieuws publiceren dat de schuit met mormonen met man en muis was vergaan. Voor Lucy en de heiligen was het bij hun aankomst in Fairport gemakkelijk in de krant over hun eigen dood te lezen.

Het enorme geloof van Lucy wierp vrucht af in de vorm van de vele gaven van de Geest waarvan zij haar hele leven lang getuige was; profetie, getuigenis, geloof in genezing, geest des oordeels, wijsheid en kennis. Haar profetieën verbaasden zowel de heiligen als hun vijanden. De voorganger van de protestante gemeente in Pontiac (Michigan) zei spottend, toen hij aan haar werd voorgesteld: „Dus u bent nou de moeder van die arme, domme jongen,

Joe Smith, die zegt dat hij het Boek van Mormon heeft vertaald."

Zie keek hem recht in het gezicht en antwoordde: „Jawel, meneer, de moeder van Joseph Smith; maar waarom plakt u hem dergelijke etiketten op?"

„Omdat," aldus dominee Ruggles, „hij zich verbeeldt alle andere kerken de grond in te boren met dat simplistische ‚mormoonse' boek."

„Heeft u dat boek weleens gelezen?" vroeg Lucy.

„Nee, in dat soort zaken wens ik mij niet te verdiepen," antwoordde hij vinnig.

Toen gevingde Lucy tot hem dat „dit boek . . . het eeuwige Evangelie bevat, . . . en het werd door de gave en de macht van de Heilige Geest geschreven voor de verlossing van uw ziel."

„Och kom," antwoordde hij, „onzin — ik ben echt niet bang dat ook maar één lid van mijn kerk op de verkeerde weg gebracht zal worden door zoiets; daar zijn ze te intelligent voor."

Lucy antwoordde met de nadruk die de geest van de profetie schenkt: „Welnu, meneer Ruggles, let op mijn woorden: zowaar God leeft zal meer dan een derde van uw kerk zich binnen drie jaar bij ons hebben aangesloten; en of u het gelooft of niet, meneer, zelfs de deken zal zich bij ons aansluiten!"¹⁰

De laatdunkende uitdrukking op het gezicht van dominee Ruggles veranderde op slag, en dat was maar goed ook, want nog geen twee maanden later stuurde Joseph, op aanraden van Lucy, Jared Garter als zending naar Michigan. Jared bekeerde zeventig gemeenteleden van de dominee, en zijn deken, Samuel Bent, werd in januari 1833 gedoopt, en deze werd een trouwe aanhanger van de Kerk!

In 1842, in de donkere dagen van de achtervolging, zwaaide Joseph zijn moeder lof toe: „Ook mijn moeder is een van de edelste en beste vrouwen. Moge God haar dagen verlengen, en die van mij, opdat wij nog lang van elkanders gezelschap mogen genieten, terwijl onze vrijheid voortduurt, en geve Hij ons de adem der vrijheid."¹¹

Lucy's gezin was haar rijkdom, en zij verdiende de profetische eer die haar geliefde echtgenoot haar op zijn sterfbed bewees:

„Moeder, weet je dat je de moeder bent van het fijnste gezin dat er ooit op aarde geleefd heeft? De wereld heeft zichzelf lief, maar ons niet. Zij haat ons, omdat wij niet van de wereld zijn; daarom wordt al haar kwaadwilligheid over ons uitgegoten en men probeert ons het leven te benemen. Als ik naar mijn kinderen kijk beseft ik dat zij moeilijkheden en droefheid zullen moeten meemaken, zolang zij op de aarde

leven ook al zijn zij opgewekt om het werk des Heren te doen; en het benaamt mij hen door vijanden omringd te moeten achterlaten."¹²

Joseph sr. en Don Carlos stierven respectievelijk in 1840 en 1841, na de grote vervolging. Daarna werd Samuel door een bende nagezeten toen hij naar Carthage op weg was om Joseph en Hyrum te redden; na jaren van beproeving en vervolging was die zware, langdurige rit op zijn prachtig zwart paard te veel voor hem. Hij overleed een maand later. En dan was er natuurlijk de tragedie in de gevangenis van Carthage, waar de profeet en Hyrum door de bende werden afgeslacht. Toch werd de aard van Lucy nimmer getekend door verbittering en zelfmedelijden; haar geloof in God en haar eeuwige gezin bracht haar vrede en troost.

Tijdens de conferentie van de Kerk in oktober 1845 in Nauvoo, dus nog voor president Brigham Young de heiligen naar het westen voerde, werd Lucy Smith geëerd door de algemene autoriteiten. Deze vroegen haar enkele woorden te zeggen.

„Zij begon met te zeggen dat zij werkelijk blij was dat de Here haar een zo grote bijeenkomst liet zien.

. . . Naar verhouding waren er onder de aanwezigen slechts weinigen die haar gezin kenden. Zij was moeder van elf kinderen, waaronder zeven jongens. Zij bracht ze groot met ontzag en liefde voor God, en nimmer was er een gehoorzamer gezin. Zij waarschuwde de ouders dat zij verantwoordelijk waren voor het gedrag van hun kinderen; raadde hen aan hun kinderen boeken en werk te geven om leegloperij te voorkomen; maande hen tot liefde, goedheid en vriendelijkheid, en waarschuwde hen nimmer in het geheim te doen wat zij ten aanschouwen van miljoenen mensen ook niet zouden doen."

Toen zij de vraag opwierp of de aanwezigen haar misschien als een moeder in Israël beschouwden, verrukte het haar vijfduizend stemmen te horen antwoorden: „Ja!" Daarna vertelde zij over de geschiedenis, beproevingen en vervolging van haar gezin in die achttien jaren sinds Joseph het Boek van Mormon had ontvangen. Haar gehoor was tot tranen toe bewogen toen het de beschrijving hoorde van de wijze waarop haar zonen uit hun huis werden gleurd om geëxecuteerd te worden, en bij het horen hoe zij maanden lang in smerige kerkers verbleven onder valse beschuldigingen. Toen alle pogingen om wettelijke rehabilitatie te krijgen tevergeefs bleken, had Joseph gezegd dat hij zijn geving aan het hoogste gerechtshof in de hemel zou voorleggen. Het laat

(wordt vervolgd op blz 152)

Het getuigenis van Jezus

Een persoonlijk getuigenis van Jezus Christus als onze hoop in leven en sterven.

Ouderling BRUCE R. McCONKIE
van de Raad der Twaalven

Ik heb aan de Here gevraagd wat ik bij deze gelegenheid moest zeggen. Hij heeft mij duidelijk gemaakt, dat het Zijn wens is dat ik zou getuigen dat Jezus Christus de Zoon is van de levende God, en dat Hij is gekruisigd voor de zonden der wereld.

Ik heb, zoals dat heet, een „getuigenis van Jezus“, hetgeen betekent, dat ik middels persoonlijke openbaring van de Heilige Geest te weten ben gekomen dat Jezus de Here is. Dat Hij door middel van het Evangelie, onsterfelijkheid, licht en leven heeft gebracht, en dat Hij in deze tijd de volheid van Zijn eeuwige waarheid heeft hersteld. Hierdoor kunnen wij, evenals de vroegere bewoners der aarde, voor eeuwig met Hem samen zijn. Men verkrijgt een getuigenis door de Geest Gods. Er is geen andere bron. Als een getuigenis wordt afgelegd, kan het niet anders of het wordt verleend door de macht van de Geest. En zo wil ik het ook doen en ik bid vurig, dat ik hier nu door die macht geleid zal worden zodat wat ik zal zeggen zo volkomen de gedachten en de wil van de Here is, alsof door Zijn stem uitgesproken. Ik wens getuigenis af te leggen tegenover mijzelf, tegenover u als leden van de Kerk, en tegenover de gehele wereld. Omdat ik tot u spreek door de macht van de Geest, moet u,

wil mijn getuigenis tot u doordringen, wil het een verlangen naar het eeuwige leven bij u doen ontstaan, wil het uw hart in u doen branden en wilt u in staat zijn de waarheid en de goddelijkheid van het gesprokene te weten, geleid worden door de macht van diezelfde Geest.

Ik bid dus dat u uw hart openstelt en dat uw boezem in u brandt, en dat u zult weten dat het gesprokene waar is.

Ik neem de vrijheid om, als getuigenis, en om het klimaat te scheppen voor dit onderwerp, deze woorden, die ik zelf heb geschreven, aan u voor te dragen:

IK GELOOF IN CHRISTUS

– Bruce R. McConkie.

'k Gelooft in Christus, Hij is mijn Heer;

Hij heelt mijn hart breng ik Hem eer.

'k Verhef mijn stem in lof en dank,

Zodat ik louter amens verklank.

'k Gelooft in Christus, Zoon van de Heer',

Zijn ziel kwam hier op aarde neer.

Hij genas wie ziek was, redde van de dood;

Prijst Hem, Die niet dan goede gaven bood.

'k Gelooft in Christus, Hij is m'alles waard;

Als Maria's zoon kwam Hij op aard';

De aardse mensen waren Zijn geslacht.

Verlossing van zonden heeft Hij gebracht.

'k Gelooft in Christus, Die een licht is op ons pad,

*En verkreeg al hetgeen Zijn Vader bezat.
Hij zeide tot ieder: Kom, volg gij Mij,
Opdat iedere broeder bij God eenmaal*

*zij.
'k Gelooft in Christus, mijn God, mijn Heer';*

*Hij licht mij voor in d'Evangelieleer.
Mijn lof en dank tot Hem zij gericht;
Want Hij is de bron van waarheid en licht.*

'k Gelooft in Christus, Hij is 't Die mij leidt;

Uit Satans macht heeft Hij mij bevrijd.

Ik zal eens leven in vreugde en eer

In d'eeuwige woning van mijn Heer.

'k Gelooft in Christus, in majesteit gebuld.

In Hem wordt mijn liefste droom vervuld.

En terwijl ik voortga dwars door smarten en pijn,

Hoor ik Zijn stem: Gij zult verwinnaar zijn.

'k Gelooft in Christus, dus kome wat mag.

'k Zal bij Hem staan op die grote dag,

*Wanneer Hij op aarde wederkeert,
En over de mensenkinderen regeert.*

Nu is de zaligheid afkomstig van God onze hemelse Vader. Zaligheid betekent eigenlijk, zijn zoals Hij is, erfgenaam zijn, bezitten en ontvangen wat Hij geniet. Als wij God willen kennen, dienen we te geloven zoals Hij gelooft, te denken zoals Hij denkt, te ervaren wat Hij ervaart.

Het machtige plan van zaligheid werd door onze hemelse Vader

opgesteld om ons gelegenheid te bieden vooruitgang te maken en te worden zoals Hij. Deze zaligheid is van Christus afhankelijk. Volgens het plan moest deze aarde worden geformeerd en bevolkt opdat wij hier mochten komen en de ervaringen opdoen die op geen andere wijze verkregen konden worden.

In ons voorbestaan in de eeuwigheid verbleven wij bij onze Vader. Wij waren erbij toen Zijn oproep uitging „te midden van hen“: „Wie zal Ik als Mijn Zoon zenden, om het oneindige en eeuwige zoenoffer te zijn, opdat de voorwaarden van Mijn eeuwige plan kunnen worden vervuld?“

Wij waren daar, en volgens de dichterlijke woorden van ouderling Orson F. Whitney, ontvouwde zich voor ons dit schouwspel:

*Met koninklijke gratie stond de Zoon,
De Eerstgeboorne need'rig voor Gods*

troon.

*De goddelijke glans van Zijn aangezicht
Was reiner dan der zonne licht.*

*Hij sprak. Men hoorde toe met diep
ontzag –*

*Rondom een heil'ge stilte lag.
„Vader“, sprak Hij en Zijn liefd'rijk*

woord

*Klonk als een heerlijke accoord –
Vader: Daar één mens moet sterven,*

*Opdat allen onsterfelijkheid verwerven
En de aarde, nu nog ongebornen,*

*Vervullen, en U toegeboren;
En Michaël zich geeft tot smart en pijn,*

*Opdat Uw kinderen mogen zijn,
En Gij een Heiland hun wilt geven:*

*Zie, Vader, zend Mij. Ik geef Mijn
leven;*

*Slechts Mijn heerlijkheid wens Ik weer.
U, Vader, zij in eeuwigheid de eert!*

*(Joseph Fielding Smith, „De weg naar
volmaking,“ blz. 57)*

Onze zaligheid is afhankelijk van de Here Jezus Christus. Volgens de woorden van de engel die tot koning Benjamin sprak: „... zaligheid was, is en zal komen in en

door het zoenbloed van Christus, de Almachtige.“ (Mosiah 3:18.)

Toen aan Joseph Smith werd gevraagd: „Wat zijn de grondbeginselen van uw godsdienst?“, antwoordde hij: „De grondbeginselen van onze godsdienst zijn de getuigenissen van de apostelen en profeten betreffende Jezus Christus, dat Hij stierf, werd begraven en wederom opstond op de derde dag, en dat Hij ten hemel opvoer. Alle andere dingen die betrekking hebben op onze godsdienst zijn slechts bijkomstig daarbij vergeleken.“ (*Documentary History of the Church*, deel 3, blz. 30.)

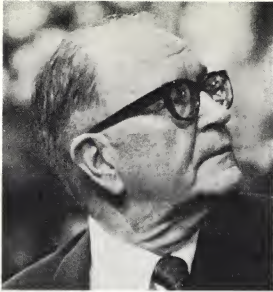
Met andere woorden, met betrekking tot ons, is het zoenoffer van de Here de basis van alles. God onze hemelse Vader heeft ons allen geschapen. Als dat niet was gebeurd, zouden wij geen bestaan kennen. En Christus, Zijn Zoon, heeft ons verlost. Als dit niet het geval was, zou er geen onsterfelijkheid en geen eeuwig leven zijn. Het heerlijke van deze tijd is, dat de hemelen zijn geopend; dat God weer heeft gesproken; dat Hij levende woordvoerders heeft geroepen, de apostelen en profeten die uit Zijn naam moeten spreken. Zij verklaren de wereld Zijn gedachten, Zijn doelstellingen en Zijn wil. Zijn boodschap is het herstelde Evangelie van Jezus Christus; en dat alles wordt ten uitvoer gelegd door de Kerk die Zijn naam draagt. Daarom is mijn stem de stem van het getuigenis. Ik getuig van de waarheid en goddelijkheid van dit werk. Maar mijn stem is niet de enige. Die is geen stem die roept in de woestijn. Het getuigenis dat ik afleg is slechts een weerklink van de getuigenissen die door de getrouwen zijn afgelegd sedert de lente van 1820, toen de Vader en de Zoon verschenen om deze laatste grote bedeling van eeuwige

waarheid in te luiden. En het getuigenis dat ik afleg is slechts een voorbode van het getuigenis dat nog ontelbare keren door duizenden zal worden afgelegd.

En als er al iets wonderlijks te bespeuren valt aan dit werk, dan is het wel 't feit dat het waar is; dat er een verlossende kracht en invloed van het Evangelie van Jezus Christus uitgaat. De macht van God, die zaligheid teweeg brengt wordt hier gevonden, op de toppen van deze eeuwige heuvelen. Deze heerlijke waarheid verspreidt zich onder alle naties der aarde met de snelheid waarmee die volkeren het getuigenis en de waarheden die onze vertegenwoordigers verkondigen aannemen. Dit is de tijd waarvan God heeft gezegd, dat alle vergaderden Israëls getuigen zullen zijn van Zijn naam. „... gij zijt Mijn getuigen, spreekt de Heere, dat Ik God ben.“ (Jes. 43:12.)

Dit is de tijd waarin Hij zeide dat elke ouderling in Zijn koninkrijk, ieder die het heilige priesterschap draagt, de macht zal hebben om in Zijn naam te spreken, de Heilige Geest te laten getuigen en zijn gedachten te verlichten en de waarheden van de zaligheid te verkondigen.

Ik verkondig deze waarheden en hoop diep in mijn hart, dat de mensen zullen geloven en gehoorzamen. Ik geloof dat ik met Nephi kan zeggen, dat het uitsluitend mijn bedoeling is de mensen te overreden om tot de God van Abraham en de God van Izak en de God van Jakob te komen, en te worden verlost, omdat het werk waar is en de zaligheid in Christus kan worden gevonden. En met God als onze getuige, zeg ik dat het de waarheid is. In de naam van Jezus Christus. Amen. *

Zaligheid en verhoging

Een verhandeling over de opstanding, de verlossing en de eeuwige basis van het gezin.

Ouderling THEODORE M. BURTON
Assistent van de Raad der Twaalven.

Enkele dagen geleden luisterde ik naar een radioboodschap van een dominee die tegen zijn luisteraars zei: „Belijd Christus en u zult worden verlost. Laat Christus in uw hart binnen, dan zal Hij u redden.“ Daarop haalde hij Efeziërs 2:8 aan waar staat: „Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave.“ Toen gaf hij zijn advies: „Vindt u dat teveel gevraagd? Duizenden, honderdduizenden hebben blijvende vrede en blijvend geluk gevonden door Christus als hun Heiland te aanvaarden. Geloof met ons in Christus en u zult worden verlost.“ Ik vraag mij af, hoevelen door predikingen als deze, ten onrechte een gevoel van geborgenheid hebben gekregen. Toen ik als zendeling bij de mensen aanklopte, waren er letterlijk honderden die mij vertelden dat ze niets meer over Christus hoefden te weten omdat ze al waren verlost. En het afschuwelijke is, dat ze gelijk hadden. Wat die dominee zei was waar, maar het probleem is dat het niet de *gehele* waarheid is. Dat zit mij dwars, omdat ik weet, hoeveel schade gedeeltelijke waarheid berokkenen kan. Beperkte kennis is erg gevaarlijk. Wij hebben behoefte aan méér waarheid, aan de volle waarheid, zodat we uiteindelijk alles weten. Wat bedoelen de mensen nu eigen-

lijk met: „Ik ben verlost...“? In het algemeen bedoelen zij dat ze verlost zijn van de dood. Deze algemene zaligheid is voor alle mensen, door de genade van God. Algemene zaligheid verkrijgt men zonder meer; daarvoor behoeft men niet te leven volgens de beginselen en de wetten van het Evangelie. Deze zaligheid is gelijk aan onsterfelijkheid, omdat het opgestane wezen immer zal blijven voortleven. Ieder die in deze wereld wordt geboren zal dank zij het offer dat Jezus Christus heeft gebracht, opstaan. Daarvoor behoeft hij Christus dus niet te belijden. Zowel de goddelozen als de rechtvaardigen ontvangen dank zij Jezus Christus, de gave van de onsterfelijkheid.

Paulus verklaarde dit de Grieken als volgt:

„Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn

„Want dewijl de dood door een mens is, zo is ook de opstanding der doden door een Mens.

„Want gelijk zij allen in Adam sterfen, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.“ (1 Kor. 15:20-22.)

Dus verkrijgt het gehele mensdom algemene zaligheid, behalve de zonen des verderfs. Na hun opstanding zullen zij, „weer naar hun

eigen plaats terugkeren om datgene te bezitten, wat zij gewillig zijn te ontvangen, omdat zij zich niet wilden verheugen in hetgeen zij hadden kunnen ontvangen.“ (L. en V. 88:32.)

Deze zonen des verderfs (waarschijnlijk slechts weinig in getal), zullen opstaan maar niet worden verlost uit de macht van Satan omdat zij nog steeds onrein zijn; zoals de profeet Alma het uitdrukte: „... dan ... zullen zij zijn, als of er geen verlossing was teweeggebracht; want volgens de rechtvaardigheid Gods kunnen zij niet worden verlost; en zij kunnen niet sterfen, aangezien er geen verderf meer is.“ (Alma 12:18.) Ik kan mij voorstellen dat het een hel betekent een lichaam te bezitten en er niets mee te kunnen beginnen. Alle anderen zullen door Gods genade van de dood, de hel, de duivel en de eeuwige kwelling worden verlost.

De werkelijke waarde van het zoenoffer van Christus is veel hoger dan de algemene zaligheid, die voor iedereen geldt. God heeft voor zijn kinderen een hogere zaligheid voorbereid. Dit is de persoonlijke zaligheid die niet slechts op genade berust, maar tevens op gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie. Een van de profeten in het Boek van Mormon heeft verklaard, waarom hij en zijn

metgezellen zich zoveel moeite getroostten om iedereen nader omtrent Christus te onderwijzen. Hij schreef:

„Want wij schrijven naarstiglijk om onze kinderen, en ook onze broeders, er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.“ (2 Ne. 25:23.)

Deze volledige verzoening met God is voor mij van het grootste belang. Ik ben heel gelukkig met het besef, dat ik door persoonlijke verzoening terug kan keren in Gods tegenwoordigheid, als één van Zijn verbondskinderen. Dit soort zaligheid dat op een konditie zal worden verleend, noem ik verhoging.

Verhoging is een gave van God, afhankelijk van mijn gehoorzaamheid aan Gods wetten. Dit kan ik niet uit mijzelf tot stand brengen. Deze gelegenheid wordt mij geboden door Gods genade. Maar alleen door gehoorzaamheid aan Gods wetten kan ik aanspraak maken op mijn erfenis in het celestiale koninkrijk van mijn hemelse Vader, als zoon in Zijn gezin. Ik kan niet in zonde worden verhoogd. Daarom moet ik mijn best doen ze te overwinnen.

De profeet Amulek verklaarde dit duidelijk toen hij, sprekende over God, zei:

„En ik zeg u wederom, dat Hij hen niet kan redden in hun zonden, want ik kan Zijn woord niet verloochenen; Hij heeft gezegd, dat niets onreins het koninkrijk der hemelen kan beërven; en hoe kunt gij zalig worden, tenzij gij het koninkrijk der hemelen beërft? Daarom kunt gij in uw zonden niet zalig worden.“ (Alma 11:37.)

Toen vertelde Amulek waarom Christus zou komen:

„En Hij zal in de wereld komen om Zijn volk te verlossen en zal de overtredingen op Zich nemen van hen, die in Zijn naam geloven; en dit zijn zij, die het eeuwige leven zullen hebben; en de zaligheid komt tot niemand anders.

Daarom blijven de goddelozen alsof er geen verlossing was geschied, uitgezonderd het losmaken van de banden des doods; want zie, de dag komt, dat allen uit de doden zullen opstaan en voor God staan om volgens hun werken te worden geoordeeld.“ (Alma 11: 40-41.)

Deze werken bestaan uit de werkelijke toepassing van het geloof, dus uit de bekering, de doop, het ontvangen van de gave van de Heilige Geest, en uit voortdurende gerechtigheid, tot het einde van ons leven.

Ik heb een neef, Rodney Moyle. Hij woont dichtbij Boise, Idaho. Als hij naar Salt Lake City komt, komt hij mij meestal even op kantoor gedag zeggen. Dat stel ik op hoge prijs, want hij laat meestal een goede gedachte bij mij achter. Tijdens zijn laatste bezoek vroeg hij: „Wat zou je het liefste meenemen als je deze wereld verlaat?“

Mijn antwoord lag voor de hand: „Mijn familieleden en dierbaren!“ Die kan ik meenemen door gehoorzaam te zijn aan Gods wetten. Zowel mijn familieleden als ikzelf kunnen deze hogere heerlijkheid alleen bereiken door gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie.

Verhoging en eeuwig leven maken de eeuwige familieverbanden mogelijk.

Dit eeuwige behouden blijven van de verwantschap met mijn gezin en familieleden kan mijn erfdeel zijn in Gods koninkrijk, als ik tenminste de prijs wil betalen. Zelfs zij die in het celestiale koninkrijk verblijven

maar niet de volle prijs van de gehoorzaamheid hebben betaald om tot verdere verhoging te komen, zullen slechts onsterfelijkheid beërven en niet voor eeuwig leven in Gods gezin.

Zo zien we dat volledige zaligheid, in haar ware betekenis, gelijk is aan verhoging en eeuwig leven.

De Schriften handelen over dit erfdeel, het deel uitmaken van het gezin van God de eeuwige Vader, die door Jezus Christus wordt verkregen. Iedereen die op deze aarde is geboren, man, vrouw of kind, moet zich ten doel stellen dit erfdeel te verkrijgen. Deze volledige zaligheid kan slechts worden bereikt in en door het gezin dat in eeuwigheid blijft bestaan.

Toen de engel Moroni Joseph Smith de eerste instructies gaf voor het herstel van het Evangelie in deze bedeling, citeerde hij de profeet Maleachi, met een kleine afwijking van de interpretatie die in onze Bijbel staat:

„Want zie, de dag komt, die zal branden als een oven, en alle hoogmoedigen, ja allen, die goddeloos handelen, zullen als stoppelen verbranden; want zij, die komen, zullen hen verbranden, zegt de Here der heirscharen, zodat hun wortel noch tak gelaten zal worden.“ (Joseph Smith 2:37.) Om deze tekst te begrijpen dienen we te weten dat *wortel* „voorouders“, en *tak* „nageslacht“ of „kinderen“ betekent. Dus tenzij u door gehoorzaamheid aan de wetten van God waardig bent naar de tempel te gaan, en uw gezin aan u laat verzegelen, zult u voor eeuwig afzonderlijk en in ongehuwde staat voort leven.

Zo te moeten leven, zonder de verheugende invloed van het gezinsleven temidden van degenen van wie u houdt, en die u liefde schenken, lijkt mij erg eenzaam.

God heeft omtrent hen die de volle

prijs voor verhoging, dus volledige gehoorzaamheid aan de wet niet willen betalen, gezegd:

„Daarom, wanneer zij uit de wereld zijn, nemen zij niet ten huwelijk, noch worden zij ten huwelijk gegeven, maar zij worden aangesteld tot engelen in de hemel, welke engelen dienende wezens zijn, om hen te dienen, die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn. Want deze engelen onderwierpen zich niet aan Mijn wet; daarom kunnen zij geen nakomelingschap hebben, doch blijven tot in alle eeuwigheid op zich zelf en ongehuwd, zonder verhoging, in hun geredde toestand en zijn voortaan geen goden, maar zijn voor eeuwig

engelen Gods.“ (L. en V. 132: 16-17.)

Dit is de reden waarom de Here heeft beloofd, dat Hij, door de dienst van de profeet Elia, het priesterschap aan ons zou openbaren vóór de tweede komst van de Here. Om in ons hart de beloften te planten die aan de vaders waren gedaan, opdat ons hart zou worden gekeerd naar onze vaders en naar onze kinderen. Als we dit doel, eeuwige verhoging van het eeuwige gezin, niet kunnen bereiken, zal ons leven hier op aarde nutteloos blijken te zijn geweest, als Christus ten tweede male zal komen.

Het is daarom verstandig om aan uw gezin te denken. Te overwegen

hoe u de erfenis van de Here op u en uw geliefden kunt laten verze- gelen. Met de woorden van mijn neef Rodney vraag ik u: „Wat zou je het liefste meemenen als je deze wereld verlaat?

Moge God u zegenen een goede keus te maken, want ik getuig tot u dat God leeft en dat de macht van Zijn priesterschap op aarde aanwezig is. Dat u door middel van dit priesterschap verhoging kunt be- varen in Zijn koninkrijk, als zonen en dochters van het verbond. Die kunt u bereiken door volledige gehoorzaamheid aan Zijn wet. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

(vervolg van blz 147)

niemand koud als Lucy vervolgt: „Ik had geen enkel vermoeden dat hij ons zo gauw al zou verlaten om deze zaak zelf aanhangig te maken. En geloof u niet dat zijn zaak nu voor dit Gerecht dient?

„Ik geloof dat God dit volk wat beproeft, zo hier en daar, en ik geloof dat de Here broeder Brigham Young zal leiden onze mensen weg te voeren. Hier, in deze stad, liggen mijn doden: mijn man en mijn kinderen; en het zij zo dat de rest van mijn kinderen met u meegaat, (en God geve dat zij allemaal mee gaan), en dat zij niet zonder mij zullen gaan; en als ik ga wil ik, in het geval dat ik heenga, dat mijn beenderen terug worden gebracht en bij mijn man en kinderen worden begraven.“¹³

President Young beloofde zichzelf en de gemeente toen plechtig te doen wat Moeder Smith vroeg. Maar Lucy was te zwak om de zware tocht naar het westen te maken. Ze stierf in mei 1856 op 81-jarige leeftijd in het Mansion House in Nauvoo.

Het voorbeeld van Lucy Mack Smith heeft ook heden t dage op de leden van de Kerk betrekking en is inspirerend voor ons geloof om door genealogisch werk en tempelwerk onze voorouders te eren; voor ons geloof om onze kinderen te leren God lief te hebben en te eren; voor ons geloof om onze echtgenoot en het priesterschap te eren; voor ons geloof om gezinsavonden te houden „die u nooit zult verge- ten“; voor ons geloof in onszelf als ouders en huis-

moeders; voor ons geloof om beproevingen en te- genspoed te doorstaan zonder het Evangelie van waarheid los te laten; voor ons geloof om alles wat wij hebben te geven om ons eeuwige gezin te vor- men; voor ons geloof om onze gezinnen en onze me- demensen overal ter wereld ons plechtig getuigenis te geven van de waarheden van God; en voor ons ge- loof om die zielen met oneindige waarde door het goede voorbeeld terug te leiden naar hun eeuwige Vader en hun eeuwige gezin.

Zuster Payne is jeugdwerklerares in de vijfde wijk van Oak Hills, in de ring Sharon Oost in Provo (Utah). Zij heeft veelvuldig les gegeven op week-cursussen onder auspiciën van de BYU- universiteit. Als huis- vrouw en moeder bereikte zij bij de nationale verkie- zing van Mrs. America in 1967—1968 de derde plaats.

Noten:

- 1 Lucy Mack Smith: *History of Joseph Smith* (Bookcraft, 1968), blz. 11.
- 2 Idem. blz. 32.
- 3 Idem. blz. 34.
- 4 Idem. blz. 34—35.
- 5 Idem. blz. 36 (cursivering van de schrijfstreep).
- 6 Idem. blz. 57—58.
- 7 Idem. blz. 63.
- 8 Idem. blz. 204.
- 9 Idem. blz. 203—204.
- 10 Idem. blz. 215—216.
- 11 *Documentary History of the Church*, deel 5, blz. 26.
- 12 *History of Joseph Smith*, blz. 308—309.
- 13 *DHC*, deel 7, blz. 470—471.

*

De eeuwige verre horizon van de mens

Wat geloof is en waarom het tot kennis van de Here leidt

Door ouderling JOSEPH ANDERSON
Assistent van de Raad der Twaalven

Men heeft gelijk wanneer men zegt dat het grootste bezit dat een mens of een volk kan hebben geloof is. Het is waar dat de mensen die dit land opgebouwd hebben en het ook in zijn zwartste dagen lieten gedijen, mensen waren met onwrikbaar geloof, mensen met moed, mensen met visie, mensen, die altijd vooruit keken, nooit achterom. Ditzelfde kan in alle waarheid gezegd worden van hen, die deze Kerk onder inspiratie en openbaring van de Here opgericht hebben, en op het fundament dat zij legden verder bouwden. Zij waren en zijn ook mensen met een nimmer aflatend getuigenis en een onwrikbaar geloof.

Volgens mij is de behoefte aan geloof nog nooit zo groot geweest als nu, in het bijzonder aan geloof in goddelijk leiderschap. Leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geloven in het algemeen wel in goddelijk leiderschap, maar de wereld heeft behoefte aan geloof in God. Men moet geloven dat Hij over deze aarde heerst. De bewoners van dit land en die van de hele wereld hebben dat geloof nodig, geloof in de God van dit land en geloof in de God van de wereld, Jezus Christus.

Velen van ons hebben wel eens op een schip de oceaan bevaren. In welke richting wij ook kijken, wij

zien dan alleen maar water. Met onze menselijke ogen kunnen wij zien hoe hemel en aarde elkaar ontmoeten. De zon komt aan de horizon op en 's avonds gaat de zon aan de horizon onder. Hetzelfde geldt als wij ons op het vasteland bevinden; ons zicht houdt op bij de horizon. Is het dan ook niet zo dat onze geestelijke waarneming ophoudt bij de horizon die wij zien?

Wat denkt u van onze geestelijke horizon? Wordt hij beperkt door onze strijd voor vergankelijke zaken en doordat wij bezig zijn stofelijke zaken bijeen te vergaren? Wordt onze horizon beperkt door onze concurrentiepositie in een geldzieke wereld, tot het verkrijgen van de wereldse dingen, of strekt hij zich uit tot in de eeuwigheid die wij met God en onze geliefden in het komende leven doorbrengen?

Onze horizon moet zich uitstrekken tot een onbeperkte toekomst die verder reikt dan de dood — verder dan de dingen die van tijdelijke aard zijn. Onze toekomsthorizon moet niet verward worden met de dicht er bij liggende horizon van de tijdelijke omstandigheden op aarde.

In onze levensbeschouwing houden wij rekening met een eeuwigheid van leven — een leven zonder begin voordat wij hier kwamen en

een leven zonder einde in het hiernamaals. Ons geluk hier en in het hiernamaals hangt af van wat wij nu doen. Daarom moeten wij naarstig de betere dingen van het leven zoeken. De weg die naar het eeuwige leven leidt moet geplaveid worden met gehoorzaamheid aan de geboden van de Here.

Er was een tijd dat wij in de geest in de tegenwoordigheid van onze Vader woonden en wij verheugden ons erop naar de aarde te komen en sterfelijk te worden en ondervinding op te doen zodat wij konden bewijzen dat wij waardig waren deel te hebben aan hogere dingen, en grotere zegeningen te ontvangen.

Hier op aarde kunnen we niet met onze Vader samen zijn maar wij kunnen wel contact met Hem hebben en wij kunnen Zijn stem horen wanneer dat nodig is. De Heilige Geest is ons gegeven als onze gids, metgezel en raadgever, als wij tenminste waardig zijn om die zegen te ontvangen.

Voor sommigen lijkt het moeilijk te geloven in een eeuwig wezen, in de mogelijkheid dat het met de mensen contact kan onderhouden, dat het onze gebeden hoort en beantwoordt, dat dat Wezen de Vader van ons geest is, want wij zijn tweevoudig, geestelijk en lichamelijk; dat Hij van ons houdt; dat Hij ons geboden heeft gegeven, die

ons als wij ze aanvaarden en naleven, zowel sterfelijke als eeuwige zegeningen zullen brengen.

Er was een tijd dat de mensen iedereen uitlechten, die zou zeggen dat wij in de toekomst thuis konden zitten en door middel van televisie en radio konden zien en horen wat er gebeurde elders in ons land, en in heel Europa of Azië, Amerika of Afrika; of dat deze conferentie naar de luisterende wereld uitgezonden zou worden, met verwijfde elektronische apparatuur.

In deze tijd hebben wij mannen op de maan zien wandelen en hebben wij de boodschappen gehoord die zij ons zonden vanachter de onmetelijke ruimte die ons scheidt van de maan, en wij hebben de beelden gezien die daarvan getuigden.

Deze dingen zijn door geloof, door werk en door intelligentie tot stand gebracht.

Kunnen wij met God spreken?

Kunnen onze gebeden, zowel in gedachten als in woord, ons aller Vader bereiken en heeft Hij de macht om ze te beantwoorden?

In onze geestelijke staat woonden wij bij God; nu, in ons sterfelijk bestaan, geloven wij in God. De Geest van God getuigt tot de geest van de mens dat wij Gods kinderen zijn; dat Hij ons lief heeft. Wij beseffen dat het leven op aarde een doel heeft, een zeer belangrijk doel; we beseffen dat we door het onderhouden van Zijn geboden schier onuitputtelijke kennis en wijsheid kunnen opdoen; dat we zullen leren hoe we de tegenstan-

der moeten overwinnen; dat we, indien we waardig leven, zullen opstaan en in de tegenwoordigheid van de Here kunnen komen, zodra het Hem behaagt. Dit alles ligt in het verschiet; het is van groot belang dat wij ons dat voor ogen houden.

De profeet Alma uit het Boek van Mormon verhaalt hoe tijdens zijn leven een volk uit de synagogen werd verwijderd vanwege de grofheid van hun kleding. Het was een volk dat dom was wat de dingen der wereld betrof en eveneens arm van harte. Het kwam tot Alma, vertelde hem zijn omstandigheden en vroeg hem om raad. Alma antwoordde daarop door hun het beginsel van het geloof onder ogen te brengen en hen aangaande het woord van God te onderrichten. Hij zei met betrekking tot het geloof: „Geloof is niet een volmaakte kennis van zaken te hebben; bijgevolg, als gij geloof hebt, hoopt gij op dingen, die niet worden gezien, maar die waar zijn.” (Alma 32:21.)

Alma vervolgt dan door zijn woorden, die waarlijk het woord van God en de woorden van het Evangelie van zaligheid zijn, te vergelijken met een zaadkorrel die wordt gezaaid. Hij zegt dat als wij plaats inruimen in ons hart, „zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongelooft uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat ge-

voelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, . . . want het begint mijn ziel te verruimen, ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen.” (Alma 32:28.) Verder, wanneer het zaad, of het Woord of het Evangelie, zwelt en uitspruit en in uw ziel begint te groeien, dan weet u dat het een goed zaad is en daarom is uw kennis volmaakt; er is niet langer sprake van geloof, maar van kennis.

Er zijn soms mensen die zeggen dat je niet kunt weten of het Evangelie waar is. Alma zegt echter dat, als men het woord van God hoort, en men het niet door ongelooft of door het weerstaan van de Geest des Heren verwierpt, de boezem zal gaan zwellen, de ziel zal verruimen en het verstand zal worden verlicht. Daardoor zal men weten dat het de waarheid is.

Dit echter is het begin. Het zaad moet worden opgekweekt; met andere woorden, men dient het getuigenis van de waarheid te voeden door de Evangeliebeginselen toe te passen. Als u dit doet, zal, zoals deze vroegere profeet ons zegt, het zaad uitgroeien tot een boom en vruchten voortbrengen. Doch indien de boom wordt verwaarloosd, zal deze geen wortel schieten; en als de zonnehitte komt en hem verschroeft, zal hij verdorren en sterven. Dit komt niet doordat het zaad of het woord van God dan niet goed was, evenmin omdat de vrucht ervan niet aantrekkelijk zou zijn, maar dit komt dan

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · APRIL 1973

Gino en de vreemdeling

DOOR BERNARDINE BEATIE

Illustraties door TED NAGATA

Gino ging voor op het steile pad dat omhoog voerde de bergen in van het kleine Griekse eiland waar hij woonde. Hij keek vluchtig over zijn schouder en was verrast toen hij zag dat de vreemdeling, Markos Nikkaris, er nog net zo fit uit zag als bij het begin van de tocht.

„Laten we even uitrusten, Markos,” zei Gino.

„Nu al! En we kunnen het dorp nog steeds zien liggen!” Markos wees naar beneden waar de daken van het dorp op kleine roze vierkantjes leken, die naar het blauwe water van de Egeïsche Zee marcheerden.

„We moeten nog een heel eind,” legde Gino uit. Hij fronste zijn wenk-

brauwen toen Markos zijn zware rugzak van zijn schouders liet glijden.

„Waarom heb je zoveel spullen meegebracht?” vroeg Gino. „Ik heb alleen maar een deken en voedsel meegenomen.”

„Ik vind het prettig alles bij me te hebben wat ik nodig zou kunnen hebben tijdens een bergtocht,” antwoordde Markos stijfjes. Hij vouwde de kaart, die Gino's grootvader getekend had, open. „Waar zijn we nu?”

„Hier ongeveer,” zuchtte Gino terwijl hij een plaats op de kaart aanwees. Hij was liever niet Markos' gids geweest op de lange tocht naar de ruïne van de oude tempel. Maar

grootvader had erop aangedrongen. Marko's grootvader had vroeger op het eiland gewoond en als jongens waren hij en Gino's grootvader goede vrienden geweest. Dit was Markos' eerste bezoek aan het eiland en hij wilde met alle geweld de ruïne zien waarover zijn grootvader hem zo vaak verteld had.

„Neem dan je vrienden Stephanos en Constantine mee,” had grootvader aangeraden toen Gino bij hem klaagde.

„Die willen niet,” mopperde Gino.

„Zij mogen Markos niet!”

„En ze kennen hem nog maar zo kort?” zei grootvader verbaasd.

„Markos loopt de hele tijd op te

scheppen over hun mooie huis in Athene en hun grote auto. Hij heeft het steeds over de bergen die hij in Italië en Zwitserland en Frankrijk beklommen heeft.” Gino fronste zijn wenkbrauwen. „Markos denkt dat wij dom en achterlijk zijn!”

Grootvader lette niet op Gino's woorden. „Markos' grootvader en ik hebben samen heel wat fijne uren in de bergen doorgebracht.”

„Maar jullie waren vrienden, grootvader, geen vreemdelingen,” voegde Gino er aan toe.

„Welke betekenis heeft het woord *vreemdeling* voor jou, Gino?”

„Een vreemdeling is iemand die je niet kent of niet wilt kennen,” ant-

woordde Gino en trok zijn schouders op.

„Misschien zul je nog eens van gedachten veranderen,” zei grootvader. Nu wierp Gino een blik op Markos' stevige klmschoenen en zijn dure kleren, die zo anders waren dan die van hem. *Grootvader vergist zich; Markos zal altijd een vreemdeling blijven!*, dacht hij.

„Gino, waarom mogen jouw vrienden mij niet?” vroeg Markos, waarmee hij Gino herinnerde aan het gesprek met zijn grootvader.

„Waarom vraag je dat?” ontweek Gino. Hij sprong vlug overeind. „Kom, we hebben lang genoeg gerust.”

Markos haalde zijn schouders op en volgde hem. Omstreeks twaalf uur

volgden de jongens een smal pad dat langs een overstekende rand aan de kant van een steile rotswand liep. Op een brede plek hield Gino halt om uit te rusten en wat te eten.

„We zijn aardig opgeschoten,” zei hij. „We zullen voor donker de ruïnes bereiken en daar ons kamp kunnen opzetten.”

„Goed,” Markos hapte met smaak in het stuk brood met kaas dat Gino hem overhandigde. „Ik heb vlees en fruit meegenomen.”

„Dus dat heb jij in die zware rugzak!” zei Gino.

„Ja, en nog meer,” antwoordde Markos.

„Je kunt goed klimmen, Markos,” zei Gino met tegenzin.

Markos grijnsde, „Dat heb ik je toch gezegd.”

„Ik dacht dat je stond op te scheppen!” sprak Gino zonder er bij na te denken.

„Ik ben geen opschepper!” Markos' gezicht werd rood. „Alles wat ik jou en je vrienden heb verteld, is waar!”

„Al goed, al goed,” mompelde Gino.

„Al goed, hij wel!” riep Markos boos.

„En wat denk je van jezelf en je vrienden? Jullie scheppen op dat jullie zo goed kunnen zwemmen en duiken; en dat het hier zoveel leuker wonen is dan in een stad!”

Gino zette grote ogen op met zijn zwarte kijkers. „Wij zijn geen opscheppers!” riep hij uit.

„O, jawell! En jullie hebben mij uitgelachen omdat ik dacht dat een schaap een geit was.” Markos sprong op. „Ga maar terug naar je vrienden, Gino. Ik ga wel alleen ver-

der! Ik weet heus wel dat je alleen maar met me meeding om je grootvader een plezier te doen."

"Markos, wacht!" riep Gino toen Markos zijn rugzak greep en het pad oprende.

Gino wilde vlug opstaan om hem te volgen maar hij stapte op een losse steen en voordat hij het wist gleed hij met zijn voeten over de rand. Gino gaf een gil terwijl hij probeerde een struikje te grijpen. De takken gleden door zijn vingers maar hielden hem toch zijn val te breken. Gino greep een groot stuk rots dat ruim drie meter lager dan de rand lag en klampte zich daaraan vast.

"Markos! Help!" gilde Gino, terwijl hij zijn tenen in de steile rotswand probeerde te boren. Hij keek naar boven en zuchtte van opluchting toen

het gezicht van Markos over de rand verscheen.

"Kalm aan, Gino!" riep Markos. "Ik zal een touw laten zakken."

"Ik heb geen touw meegebracht," kreunde Gino.

"Ik wel," antwoordde Markos terwijl hij verdween. Even later was hij weer terug en liet hij een sterk touw zakken.

Het duurde niet lang of Gino was gered. Trillend ging hij op het pad zitten. "Dank je wel, vriend!" zei Gino met dankbaarheid in zijn stem.

"Ik heb alleen maar een touw laten zakken. Dat zou jij ook voor mij gedaan hebben." Markos trok zijn wenkbrauwen op. "Vriend?"

Gino legde zijn hand op Markos' schouder. "Echt, toen ik jouw gezicht over de rand heen zag, was dat het

gezicht van een vriend! En zal ik je nog eens iets zeggen, Markos," lachte Gino, „Mijn vrienden en ik hebben wel wat overdreven, maar dat deden we alleen maar om indruk op je te maken.“

Markos glimlachte een beetje. „Dat heb ik ook gedaan. Ik wilde, dat jij en je vrienden zouden denken dat ik heel flink was.“

Gino lachte. „Wanneer wij morgen van de ruïne terugkomen moet ik mijn grootvader iets heel belangrijks vertellen.“

„Wat dan, Gino?“

„Dat een vreemdeling niet iemand is die je niet kent of niet wilt kennen! Een vreemdeling is —“ Gino aarzelde. Hij zocht naar zijn woorden.

„Zoals een goed boek dat nog gelezen moet worden?“ stelde Markos voor.

„Ja,“ beaamde Gino, „en iemand die heel graag je vriend wil worden!“ ★

RUTH

DOOR MARY L. LUSK

Geïllustreerd door JERRY HARSTON

In het begin van de gerstooft keerde Ruth met haar schoonmoeder Naomi naar Bethlehem terug. Nu gold er in de oogsttijd een bijzondere wet, die bekend stond als de arenlezerswet. Daarbij was het ieder die in behoeftige omstandigheden verkeerde toegestaan, op de velden achter de maaiers aan te gaan om graanhalmen, korenaren of schoven bijeen te vergaren, die op het veld waren blijven liggen.

Op zekere dag stelde Ruth Naomi voor: „Laat mij toch in het veld gaan, en van de aren oplezen." Toen antwoordde Naomi: „Ga heen, mijn dochter!" Zo ging Ruth aan het werk op de naburige akkers.

Op een goede dag kwam Boaz, de eigenaar van de akker waarop Ruth aren oplas, eens kijken naar zijn maaiers en vroeg zijn dienaren naar het nieuwe meisje dat hij daar aan het werk zag. Hij kreeg te horen dat het een Moabietisch meisje was, dat, na de dood van Elimelech en zijn zonen, met haar schoonmoeder Naomi was teruggekeerd.

Ruth was een harde werkster. Een dienstknecht vertelde Boaz dat zij daar had „gestaan van des morgens af tot nu toe".

Boaz ging naar Ruth toe en zei: „Ga

niet, om in een ander veld op te lezen, . . . maar hier zult gij u houden bij mijn maagden". Hij zei haar niet alleen dat zij altijd op zijn velden mocht komen, maar ook dat ze mocht drinken van het heldere water dat zijn knechten uit zijn bron hadden geput.

„Waarom heb ik genade gevonden in uw ogen, dat gij mij kent, daar ik een vreemde ben?", vroeg Ruth.

Boaz antwoordde: „Het is mij wel aangezegd alles, wat gij bij uw schoonmoeder gedaan hebt . . ., de Here, . . . den God Israëls, . . . vergelde u uw daad en uw loon zij volkomen . . .".

Toen gebod Boaz zijn dienaren om Ruth ongestoord aren te laten oplezen en dat zij expres telkens handenvol graanhalmen moesten laten liggen, zodat zij ze verzamelen kon.

Toen Ruth die avond terugkeerde met hetgeen zij opgelezen had, vertelde ze Naomi van het geluk dat haar die dag ten deel gevallen was, en Naomi verheugde zich.

De Here zegende Ruth, en zij las aren op de velden van Boaz tot aan het einde van de gerstooft, en zij bleef dat ook doen gedurende de tarweoogst.

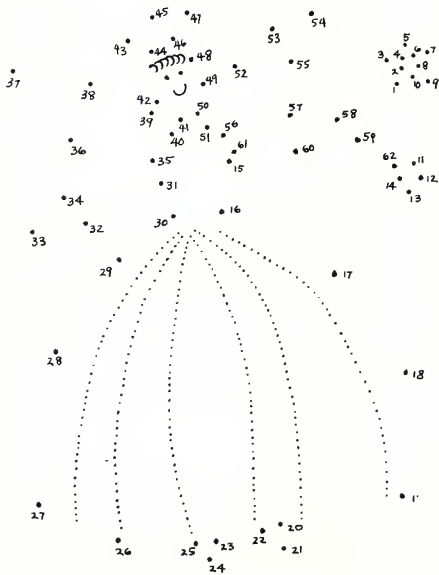
Ruth vond genade in de ogen van

Boaz, en op zekere dag kocht Boaz alle bezittingen van Naomi's overleden man op. Boaz ging naar het marktplein en zei tot de oudsten der stad en tot het volk: „Gijlieden zijt heden getuigen, dat ik aanvaard heb alles, wat van Elimelech geweest is, en alles, wat van Chiljon en Machlon geweest is, van de hand van Naomi, . . . daartoe aanvaard ik mij ook Ruth,

de Moabietische, . . . tot een vrouw“. En het volk zei: „Wij zijn getuigen, en de Here zegene uw huis!“ Boaz trouwde dus met Ruth, en zij namen Naomi bij zich in huis. Ruth kreeg een zoon en zij noemden hem Obed. Zowel Ruth als Naomi dankten de Here voor de vele zegeningen die Hij hun had bewezen. (Zie Ruth. 1, 2, 3, 4.) *

Van vriend tot vriend

De verhoring

Door ouderling JAMES A. CULLIMORE,
assistent van de Raad der Twaalven
Geïllustreerd door MERRILL GOGAN

Ik weet nog hoe ik als kind altijd zat te luisteren naar de vele spannende avonturen die mijn vader, Albert Lorenzo Cullimore, had beleefd toen hij op zending was, en hoe zijn gebeden werden verhoord.

In de tijd dat de Kerk nog maar kort bestond, reisden de zendelingen nog „zonder buidel of male“, d. w. z. ze namen geen geld of andere behoeften voor onderweg mee. In plaats daarvan vertrouwden zij erop dat de Here hen wel zou voorzien van voedsel, kleding en onderdak.

Toen mijn vader op zending was, had hij altijd wel een plekje om te slapen en meer dan genoeg te eten. Op zekere dag werd hij echter moedeloos om zijn haveloze uiterlijk en zijn sjoefele kleding. Hij had zo ver gelopen

dat zijn schoenen doorgesleten waren; zijn jas en broek waren gescheurd; zijn overhemd was rafelig en verschoten, en laaghangende boomtakken hadden gaten in zijn hoed gestoken. Hij bad als nooit tevoren dat de Here hem op de een of andere manier aan nieuwe kleding zou helpen.

Kort daarna kwam mijn vader in de provinciehoofdstad aan. Toen hij zijn post ging afhalen, bleek dat er drie brieven op hem lagen te wachten, die allemaal geld bevatten. Hij kwam ook nog twee of drie mensen tegen die hem geld gaven. Hij ging dus naar een winkel en kocht de dingen die hij nodig had. Toen de winkelbediende de bedragen van zijn aankopen bij elkaar optelde, was het totaal

precies het bedrag dat hij ontvangen had. Vader zei altijd: „Dit was werkelijk een gebedsverhoring.“

Toen mijn vader ongeveer achttien maanden op zending was, zat hij er erg over in dat hij zijn vrouw geen verjaardagscadeautje zou kunnen sturen. Dit stemde hem heel verdrietig en hij kreeg een beetje heimwee. Hij verlangde er hevig naar iets te hebben om voor die speciale gelegenheid naar huis te sturen!

Mijn vader vertelde dit verhaal als volgt:

„Ik bad ernstig dat ik op de een of andere manier mijn vrouw toch een verjaardagscadeautje zou kunnen sturen. Ik vastte en bracht vooral deze wens in mijn gebeden naar voren. „Wij werkten destijds in een dun bevolkte streek, hoog in de golvende heuvels van het gebergte van Cumberland. De huizen lagen er op een onderlinge afstand van zo'n 3 km verspreid, en er werd weinig gereisd in

dat gebied. De bewoners waren straatarm.

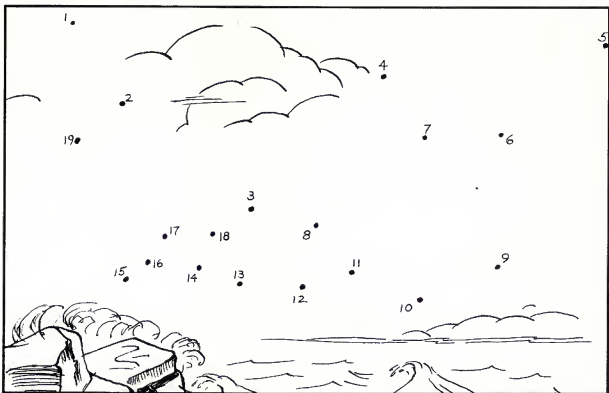
„Op een goede dag liepen wij op een landweg, die eruit zag of er al maanden haast geen verkeer was langs gekomen. Toen ik naar de grond keek, lag daar een prachtige broche, die op een kaartje was vastgespeld, alsof ze zo van de fabrikant kwam. Het was niet waarschijnlijk dat iemand daar uit de buurt zich de weelde van zo'n duur uitzierende broche zou kunnen veroorloven. Toen mijn collega haar zag, zei hij: „Dit is nu de verhoring van je gebed.“

„Wij informeerden bij elk huis dat wij de eerstvolgende dagen bezochten of de broche ook aan een van de mensen daar toebehoorde, maar niemand wist ervan. Nadat gebleken was dat zij door niemand uit de omgeving was verloren, scharrelde ik een doosje op en verzond de broche per post aan mijn vrouw, voor haar verjaardag.

„Natuurlijk was zij verrast zo'n fraai geschenkje te ontvangen, en ze vroeg zich af hoe ik mij dat had kunnen veroorloven. Ze droeg die broche totdat ik weer thuiskwam, maar toen ik vertelde dat ik haar als antwoord op mijn gebed had gekregen, droeg ze haar niet meer, uit angst voor verlies.“

Die broche is nog steeds in onze familie, en zij doet ons terugdenken aan de zedingsbelevissen van mijn vader. Zij is een van onze dierbaarste bezittingen. *

Volg de stippen

Een doolhof in de lucht

DOOR ROBERTA FAIRALL

doordat de grond dor was en de plant of boom niet werd opgekweekt. In dit geval kunnen er geen vruchten worden geplukt die er anders wel zouden zijn.

Indien men echter geloof en geduld heeft om het woord of de boom te voeden, zal men er na verloop van tijd de vruchten van kunnen plukken, die allerkostelijkst en zoet zullen zijn.

Ik getuig tot u, dat, als u deze dingen doet — oprecht tracht deze proef met betrekking tot het woord van God, zoals vervat in het Evangelie van Jezus Christus, te nemen, en te leven in overeenstemming met de daarin opgenomen geboden, en de Evangeliewaarheden koestert — zult u het voorrecht hebben de vruchten te smaken: uw geloof zal volledig beloond worden en het zal zich ontwikkelen tot een volledige kennis van de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus.

Wij getuigen dat indien de omstandigheden dat vereisen de stem van God kan worden vernomen door de profeten van de Here in de laatste dagen. Zij kunnen op God afstemmen met behulp van hun geloof; zelfs u en ik kunnen achter de sluier kijken, als dit overeenkomt met de wil des Heren en als wij op Hem zijn afgestemd.

De heiligen der laatste dagen geloven en onderwijzen dat de geest van de mens geen volheid van vreugde kan ontvangen, zonder het leiden van een sterfelijk leven, met zijn moeilijkheden en volharding,

en zonder een opgestaan lichaam. Onze levensfilosofie veronderstelt een eeuwig bestaan — een leven zonder begin in het voorsterfelijk bestaan en een leven hierna dat in eeuwigheid zal voortduren. Ons geluk in dit en in het komende leven is afhankelijk van onze daden hier. Als wij het doel, nl. eeuwige zaligheid en verhoging in het koninkrijk van onze hemelse Vader willen bereiken, dienen wij de ijzeren roede die het woord van God is, goed vast te houden en de geboden van de Here te onderhouden.

Men zegt dat Sir Isaac Newton op een goede dag nadacht over de aard van het licht. Hij sneed een gat in een gordijn, waardoor een straal licht zijn kamer inkwam. Hij hield een driehoekig stukje glas in de lichtstraal en toen onthulden zich met grote schoonheid alle kleuren van de regenboog. Daarmee ontdekte de mens dat al de prachtige kleuren van het heelal besloten liggen in een bundel wit licht.

Het is van belang dat we leven volgens alle beginselen van het Evangelie, en alle geboden die de Here ons heeft gegeven gehoorzamen, willen we tenminste meer gelijken op onze Vader en Zijn geliefde Zoon. We kunnen niet zeggen, „Ach, ik geloof in de belangrijkheid van het zendingswerk; ik ben helemaal bekeerd tot het welzijnsprogramma of het prachtige maatschappelijke programma van de Kerk voor de jeugd; maar ik geloof niet dat Joseph Smith een

profeet was of dat onze eigentijdse profeten door openbaring worden geïnspireerd.”

Men zou kunnen zeggen, „Ik geloof in het Boek van Mormon, maar ik kan niet geloven dat Joseph het van een engel heeft ontvangen.”

Als we met zo'n wankel geloof rondlopen, kunnen we toch niet verwachten dat we het Licht van Christus zullen ontvangen! Op die manier zullen we het Evangelie niet leren kennen. Hoe kan iemand, met zo'n geloof, verwachten dat hij de zegeningen zal ontvangen die de Here aan de getrouwen heeft beloofd? Als iemand maar een van die beginselen niet aanvaardt, krijgt hij geen zuiver wit licht. Als men niet in alle Evangeliebeginselen gelooft en niet genoeg geloof heeft om ernaar te leven, kan men niet verwachten het zuivere heldere licht van het Evangelie in zijn hart te zullen ontvangen.

Als men werkelijk in God gelooft, zodat men wordt gemotiveerd tot het onderhouden van Zijn geboden, zal men zich meer tot Hem aangetrokken voelen en zal Hij dichterbij zijn. Geloof zal kennis worden, en uw horizon zal liggen in de eeuwige wereld.

Mogen wij een groter geloof krijgen door de liefde en zegeningen van onze Here en Heiland. Mogen wij de geboden die Hij ons heeft gegeven onderhouden. Hierdoor zullen wij uiteindelijk zaligheid en verhoging verwerven in Zijn celestiale koninkrijk. Daar bid ik om in de naam van Jezus Christus. Amen.

★

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

Ik zoek iemand die vertrouwen heeft in zichzelf en in zijn man zijn — zijn mannelijkheid — en die netjes is op zijn kleding en uiterlijk, die vriendelijk en zachtaardig, hartelijk en belangstellend is. Zonder deze eigenschappen kan de vrouwelijkheid niet tot haar recht komen. De vrouw werd geschapen als een levensgezellin die de man terzijde staat, maar die toewijding moet hij zelf uitlokken door zijn liefdevolle zorgzaamheid.

Ik zou graag willen dat hij galant was en het verlangen van een meisje naar een poëtische romance wist te vervullen. Shakespeare heeft het kort en bondig uitgedrukt: „Heel de wereld mint een minnaar.“ Hij moet houden van bepaalde schone kunsten, zoals muziek, literatuur, dans- en toneelkunst, hetgeen bijdraagt tot zijn innerlijke verfijning. Ik zou meer letten op de mogelijkheden van die mormoonse jongeman dan op zijn volmaaktheid, en mij erin verheugen als ik zie hoe sluimerende bekwaamheden en talenten zich in hem ontplooiën. Hij is immers uit eerbare ouders geboren, die hem in het goede zijn voorgedaan, en een goed voorbeeld doet goed volgen.

Het moet iemand zijn die zijn priesterschap eert en een toenemend geloof heeft dat hij een zoon van God is, dat hij het hoofd van een gezin kan worden en een schakel van de eeuwige familieketen. Hij zal op de sabbatdag daar zijn waar hij behoort te zijn, en zich thuis voelen in geestelijke zaken en zich op zijn gemak voelen als hij met anderen op geestelijk gebied werkzaam is.

Hij moet ambitie en initiatief bezitten, van aanpakken weten en een loopbaan opbouwen om in het onderhoud van een gezin te kunnen voorzien. De Schriften maken als volgt duidelijk wat de plicht van een man is:

„Doch zo iemand die zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.“ (1 Tim. 5:8.)

Er is moed voor nodig als men zich erop voorbereidt een bestaan op te bouwen in een wereld vol concurrentie, en de gewoonte om verantwoordelijkheid te dragen moet vroeg worden gevormd. Een jongeman die denkt dat hij 's avonds niets beters te doen heeft dan naar de televisie kijken, zal moeilijk het vertrouwen van de waakzame moeder kunnen winnen.

Hij moet veel van kinderen houden en bereid zijn de taak ze te leiden in de wegen des Heren op zich te nemen. Iedere moeder verlangt er mettertijd vurig naar grootmoeder te mogen worden.

Hij mag niet bang zijn voor de toekomst, want hij bidt veel en stelt vertrouwen in de leiding en de influisteringen van de Geest. Hij volgt de ingevingen des Geestes op en geeft te rechter tijd zijn getuigenis, waardoor hij de gemeenschap waarin hij leeft deelgenoot maakt van de kracht die uitgaat van zijn mannelijkheid.

Stella H. Oaks

Overzienster van het algemeen onderwijs en het onderwijs aan volwassenen aan de stedelijke scholen van Provo, Utah.

„Wat voor een man zou, volgens u, een ideale echtgenoot voor uw dochter zijn?“

De meeste vrouwen, vooral moeders, zijn in de grond van hun hart echte koppelaarsters. Ze verschillen alleen van elkaar in de spitsvondigheid waarmee ze de eigenschappen van een mormoonse jongeman onderzoeken, op zoek naar de hoedanigheden die zowel van praktische als van eeuwige waarde zijn.

Zo kijk ik uit naar iemand die zich in onze familiekring op zijn gemak voelt als hij onze dochter komt halen, iemand die ons in kennis stelt van zijn plannen voor die avond, zodat wij weten hoe laat ze thuiskomen, en die ons even opbelt als er zich een onvermijdelijke wijziging in die plannen mocht voordoen. Om kort te gaan, het moet iemand zijn die ernstig rekening houdt met de gevoelens van anderen.

Wat voor een vrouw zou, volgens u, een ideale echtgenote voor uw zoon zijn?

Wanneer een heilige der laatste dagen, die zelf kinderen heeft, zijn gedachten eens laat gaan over de nieuwe, ongebreidelde normen in de omgang tussen de seksen, het stijgende echtscheidingspercentage en de ineenstorting van gezinnen, moet hij wel diep bezorgd worden, dat dit alles invloed zou kunnen hebben op het huwelijk van zijn eigen zoons en dochters. In deze verontrustende omstandigheden is de keuze van een passende levensgezel(in) dan ook belangrijker dan ooit tevoren.

Ik heb vijf zoons. Indien ik als hun vader maatschappelijk verplicht was voor elk van hen een vrouw te kiezen, dan zou ik een vrouw, actief lid van de Kerk uitzoeken. Het zou ideaal zijn als die bepaalde jonge vrouw ook zou weten hoe het in het gezin van een vrouw en actief heilige der laatste dagen toegaat. Ook al zou een dergelijke schoondochter hoogst waarschijnlijk niet in elk opzicht beantwoorden aan de model-echtgenote die ik nu ga beschrijven, toch ben ik er zeker van dat zij er met bovengenoemde achtergrond het dichtst bij zou komen.

Het probleem van de wederzijdse aanpassing zou grotendeels opgelost worden als mijn zoon en zijn vrouw een aantal gemeenschappelijke interesses hadden, en behalve hun gemeenschappelijke godsdienstige opvoeding, uit een enigszins vergelijkbaar milieu stamden, wat betreft hun schoolopleiding, maatschappelijk niveau en economische status. Een meisje dat een graad aan de universiteit heeft behaald en een speciale beroepsopleiding heeft gevolgd zou heel verkiesselijk zijn, maar het zou nog belangrijker zijn als ze het verlangen zou koesteren zich voortdurend verder te ontwikkelen. Het zou goed zijn als ze bepaalde talenten en bekwaamheden bezat, zoals belangstelling voor muziek en voor andere vormen van kunst, en als ze bedreven zou zijn in de naai- en kookkunst. Het zou ook heel wat waard zijn als deze uitverkoren bruid de waarde van het geld zou kennen.

Ik zou voor mijn zoons een vrouw uitkiezen met een vrolijk, opgeruimd karakter, die ook hartelijkheid en genegenheid bezit en die die eigenschappen op de daarvoor ge-

schikte momenten weet te tonen. Ik zou uitkijken naar iemand die afkomstig is uit een liefderijk tehuis. Ze moet vol begrip, vriendelijk en attent zijn, maar bovenal onzelfzuchtig. Ik zou graag willen dat ze verstandig en godsdienstig van instelling was. Ze moet onopgesmukt, gezond en aantrekkelijk zijn. Onder aantrekkelijkheid verstaan verschillende mensen verschillende dingen; het wil niet zeggen dat ze per sé een schoonheidskoningin moet zijn, maar deze toekomstige echtgenote mag in het oog van haar man toch stellig wel een prettige verschijning zijn. Het zou ideaal zijn als ze iets jonger was dan de man met wie ze ging trouwen.

Tot slot zou ik graag willen dat de vrouw van mijn zoon in de eerste plaats een goede huisvrouw was. Ze mag dus niet bang zijn voor huishoudelijk werk. Het moederschap moet bij haar vóór alles gaan, dat is haar voornaamste roeping. Ze moet dan ook veel van kinderen houden en een sterk verlangen koesteren om een eigen gezin groot te brengen. Om hierop voorbereid te zijn moet ze voldoende volwassen zijn, en haar moeder moet verstandig genoeg zijn om de band, die hen zo innig verbonden held, wat losser te maken.

Ik zou willen dat dit lieve kind en mijn zoon hopeloos verliefd op elkaar werden, en dat hun liefde zo mooi was dat zij haar voor tijd en alle eeuwigheid in de tempel des Heren wilden verzegelen. Ik zou niet graag willen dat de vreugde van de romantische jeugdliefde hun zou ontgaan, maar ik zou wel graag willen dat ze zouden beseffen dat dit nog maar de eerste stap is naar een volwassen deelgenootschap, waarin ze met de Here zullen samenwerken ter verwezenlijking van Zijn machtige doelstelling, de onsterfelijke en het eeuwige leven.

Persoonlijke reinheid heb ik als iets vanzelfsprekends genomen bij dit trouwe mormoonse meisje. Is dat teveel gevergd van deze generatie, waarin het zich vóór het huwelijk overgeven aan geslachtsgemeenschap in brede kring wordt vergoelikt? Men beschouwt dit als een wenselijke proefneming, alvorens een duurzame, door een trouwakte bevestigde huwelijksverhouding aan te gaan. Laat mij zo niet denken, want de door mij afgeschilderde ideale levensgezellin heeft zoiets niet nodig. Samen met mijn zoon zou zij haar verkerings- en verlovingstijd, en uiteindelijk haar huwelijk op een solider basis hebben gefundeerd. Daartoe behoorde o. a. het aanroepen van de Here om leiding bij hun beslissing of zij wel de juiste partners voor elkaar waren.

Nu zou ik na al die woorden nog eens kort en goed dit willen zeggen: Als ik voor één van mijn zoons een vrouw moest kiezen, dan koos ik een goed mormoonse meisje, dat liefdevol, gezond en intelligent is. Nog eenvoudiger: ik zou tot mijn zoons met recht willen kunnen zeggen: „Je keus is ook de mijne.”

DeWitt J. Paul,
Patriarch van de ring
Short Hills,
New Jersey (U. S. A.)

„Hoe kunt u weten of u de Heilige Geest hebt ontvangen?“

Volgens de psychologen vormt de persoonlijkheidsvorming, het zich bewust worden van de eigen identiteit, voor de hedendaagse jeugd een probleem van de eerste orde. Jonge mensen maken blijkbaar iets door wat een identiteitscrisis wordt genoemd — een crisis waarin zij proberen erachter te komen wie of wat zij eigenlijk zelf zijn. Vooral in deze tijd schijnt dit voor vele jongelui een bijzonder moeilijke opgave te zijn in verband met de snelle veranderingen waaraan zij zijn blootgesteld, en de snelheid waarmee iemands identiteit kan worden omgevormd.

Van de allergrootste betekenis voor ieder persoonlijk is die fundamentele en beslissende fase waarin iemand levensvatbare betrekkingen aanknoopt met zijn medeschepselen, met het heelal en met God. In godsdienstige termen komt dit proces van bewustwording van de eigen persoonlijkheid soms overeen met wat wij de tweede doop zouden kunnen noemen, of de doop met vuur. De apostel Johannes schreef dat ieder mens, om de zaligheid te kunnen verwerven, twee soorten doop moest ondergaan, nl. de doop uit water en die uit de Geest. (Joh. 3:3-5.) Voor velen van ons heeft de doop uit water plaats gevonden toen we acht jaar waren. Bij de bevestiging, meestal enkele dagen later, werd ons dan gezegd: „Ontvang de Heilige Geest“. De overgrote meerderheid heeft toen echter geen wonderbaarlijke innerlijke verandering waargenomen; ook waren we destijds nog niet rijp genoeg om een vaste overtuiging van de waarheden van het Evangelie te kunnen verkrijgen.

Dit besef van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest en het vaste getuigenis van de waarheid van het Evangelie komt gewoonlijk pas tussen de 15 en 25 jaar. Weliswaar

komt het voor dat een jeugdige persoon, die is opgevoed in een gezin waar de Heilige Geest aanwezig is, Zijn tegenwoordigheid vanaf zijn geboorte heeft gevoeld. Zo heeft president Joseph Fielding Smith eens gezegd dat hij zich niet kon herinneren wanneer hij de Heilige Geest niet bij zich had gehad. President McKay daarentegen vermeldde dat hij in zijn jonge jaren om de Heilige Geest bad, en dat Deze na verloop van tijd toen hij bezig was met de vervulling van zijn plichten tot hem was gekomen. Bij sommigen onzer sluipt dit besef bijna onmerkbaar binnen, totdat wij op een bepaald veelbetekenend ogenblik tot het inzicht komen dat wij een onderdeelje zijn van een groots, goddelijk bestel. Dan begrijpen wij pas wie wij zijn, waarom wij hier zijn, waarheen wij gaan en wat wij moeten doen. Zo ontstaat onze eigen identiteit, die ons verzekert dat God Leeft, dat Hij ons kent en liefheeft, en dat wij voor Hem aannemelijk zijn.

Dit zelfbesef, dit moment van zelfontdekking, dit zich bewust worden van het bestaan van God en van Diens belangstelling voor ons, kan ons tot schreliens toe ontroeren. Soms inspireert het ons tot verheven welsprekendheid of dichterlijke ontboezemingen, en bijna onveranderlijk beweegt het ons tot het nastreven van lofwaardige doelstellingen. Achteraf blijkt deze geboorte van onze eigen identiteit, dit verkrijgen van een eigen getuigenis — onze tweede doop — van beslissende betekenis; hierdoor zijn wij aangespoord tot blijmoedige activiteit in de Kerk, op school en in het door ons gekozen beroep. Paulus heeft zo'n ervaring opgedaan op weg naar Damascus, Joseph Smith in het heilige bos van Palmyra; velen van u hebben iets dergelijks beleefd tijdens hun laatste jaar op de middelbare school, tijdens hun eerste jaar aan de universiteit, of gedurende de laatste maanden van hun zending. Zelf kreeg ik die ervaring toen ik zat te lezen in de bibliotheek van de Universiteit van Noord-Carolina, waar ik studeerde voor mijn doctoraal economie.

Als het een echt bezoek van de Geest is, worden wij zoals Helaman zegt, door onze tweede doop „als het ware met vuur vervuld.“ (Hel. 5:45.) De fontein van onze ziel spuit met kracht op als een verborgen bron die plotseling overvloedt.

In de brieven, dagboeken en autobiografieën van vroegere leiders van de Kerk komen vele beschrijvingen voor van deze „doop met de Geest.“ Eén hiervan is van de hand van Lorenzo Snow, die later apostel, en nog later president van de Kerk is geworden.

Ouderling Snow schreef dat hij onmiddellijk na zijn onderdompeling in het doopwater, op tweeëntwintigjarige leeftijd, verwachtte dat hij de Heilige Geest zou ontvangen, en dat dan aan hem de belofte zou worden vervuld, dat hij „van deze leer bekennen“ zou „of zij uit God is.“ (Joh. 7:17.) Deze verzekering ontving ouderling Snow echter niet meteen. Hij begon zich af te vragen of hij soms iets verkeerd had gedaan en of God misschien misnoegd over hem zou zijn. Terwijl hij verscheidene weken later bezig was met het bestuderen van de Schriften, voelde hij

zich troosteloos en terneergeslagen. Hij verliet zijn huis en wandelde buiten wat rond, gekweld door onzekerheid en gehuld in „een onbeschrijfelijke wolk van duisternis.“ Een tijdlang had hij de gewoonte gehad iedere avond naar een bosje te gaan om daar in stilte te bidden, maar op die bewuste dag was hij zo verslagen dat hij „geen neiging voelde“ tot bidden. „De hemel was als van koper,“ zo schreef hij. Niettemin dwong hij zich toch tot bidden, en weldra hoorde hij een geluid „als het ritselen van zijden gewaden“ boven zijn hoofd.

„... terstond daalde de Geest van God op mij neer en omhulde mij geheel en al. Hij vervulde mij volkomen van de kruin van mijn hoofd tot aan mijn voetzolen, en o, wat voelde ik mij blij en gelukkig! Deze ogenblikkelijke overgang uit een dichte wolk van verstandelijke en geestelijke duisternis tot een glansrijk luister van licht en kennis is niet onder woorden te brengen ... Op datzelfde moment wist ik volkomen zeker dat God leeft, dat Jezus Christus de Zoon van God is, en ontving ik een volmaakte kennis van de herstelling van het heilige priesterschap en van de volheid van het Evangelie. Het was een volkomen doop, een tastbare onderdompeling in dat hemelse beginsel of element, de Heilige Geest; het was zelfs nog werkelijker en lichamenlijk waarneembaarder in zijn uitwerking op heel mijn gestel dan de onderdompeling in water.“

God had hem nu verleend, zo besloot hij, „datgene wat van groter waarde is dan alle rijkdom en eer die werelden ooit geven kunnen.“

Ook Eliza, de zuster van Lorenzo, schrijfster van enkele van onze meest geliefde kerkliederen en later presidente van de Zustershulpvereniging van de Kerk, heeft een soortgelijke belevenis gehad.

„Op 5 april 1835 werd ik door een ‚mormoonse‘ ouderling gedoopt. Op de avond van die dag werd ik mij even voelbaar bewust van de doop met de Geest, als ik mij bewust was van de doop met water in de rivier. Ik was naar bed gegaan, en terwijl ik nadacht over de wonderbaarlijke gebeurtenissen, die om mij heen gebeurden, kreeg ik een onbeschrijfelijke, tastbare gewaarwording ... het begon bij mijn hoofd, omhulde mijn gehele lichaam en trok door mijn voeten weg, waardoor er een onuitsprekelijke blijdschap in mij werd teweeggebracht.“

De geschiedboeken van de Kerk bevatten tal van verhalen over deze tweede doop, dit verkrijgen van een eigen identiteit, deze bekendmakingen van Gods tegenwoordigheid aan het mensenhart. Iemand die daarmee gezegend wordt, weet vanaf die ogenblikken met zekerheid dat God leeft, dat het Evangelie de waarheid is, dat de Kerk een goddelijke instelling is en dat zijn eigen sluimerende mogelijkheden om tot eeuwige verhoging in Gods Koninkrijk te worden bevorderd opgewekt worden door Zijn wijsheid en rechtvaardigheid. Als men een dergelijke overtuiging bezit, heeft men die ontvangen door de bedieningen van de Heilige Geest.

Leonard J. Arrington
Kerkhistoricus

„Mag iemand die geen lid is, en die door mij is uitgenodigd naar de Kerk, van het Avondmaal nemen?“

Tijdens het bezoek van de Here aan de Nephtieten gebood Hij het Avondmaal te geven „aan allen, die zullen geloven en in Mijn naam worden gedoopt.“ (3 Ne. 18:5.) Zijn bloed werd immers vergoten „voor zovelen als er in Mijn naam geloven zullen.“ (Mt. 26:29, geïnspireerde vertaling.)

Het Avondmaal is derhalve in wezen een vernieuwing van die verbonden welke zijn gesloten in de wateren van de doop. Het is een vernieuwing voor degenen die de naam en de zaak van Jezus op zich genomen hebben en die nu trachten, in overeenstemming met Hem, hun leven te richten naar persoonlijke rechtvaardigheid.

Hoewel het avondmaal dus alleen voor de leden van de Kerk is bedoeld, is het nuttigen daarvan een gewetenskwestie voor ieder persoonlijk, en men moet er altijd voor waken geen aanstoot te geven aan onderzoekers en gasten door hen te verbieden eraan deel te nemen. In de meeste gevallen zullen deze min of meer toevallige bezoekers zelf wel begrijpen dat het nemen van het Avondmaal een symbool is van iemands lidmaatschap van de Kerk.

James E. Faust
Assistent van de
Raad der Twaalfen.

MARGARET ELLIS

Water als brandstof voor auto's

Hoewel niet overal ter wereld een ernstig probleem, vormt de water- en luchtverontreiniging een toenemende bedreiging. De bekende onderzoeker Thor Heyerdahl heeft zelfs op het midden van de Atlantische Oceaan tekenen van verontreiniging aangetroffen. (Zie De Ster, September 1972, blz. 368) De benzinemotor wordt als de grootste luchtverontreiniger beschouwd. Regeringen en fabrikanten besteden enorme bedragen aan de ontwikkeling van nieuwe motoren en brandstoffen die de lucht minder verontreinigen.

Roger Billings, scheikundige, afgestudeerd aan de Brigham Young Universiteit, heeft goede resultaten geboekt met zijn onderzoek naar een praktische, economische oplossing van de luchtverontreiniging door automobielen. Met zijn laatste vinding, een mengsel van water, waterstof en lucht, meent hij onschadelijke uitlaatgassen te kunnen produceren. Wat de uitvinding van Roger Billings nog ongeloofwaardiger maakt, is dat de lucht, die de brandstof vormt voor zijn waterstofmotor, de motor schoner verlaat dan zij erin gaat. Op dit moment gebruikt Roger twee demonstratiewagens, die op waterstof lopen, een Mazda RX-2 en een Volkswagen. De vinding is het

resultaat van jarenlang onderzoek en vastberadenheid. Roger is toen hij nog op de middelbare school zat met zijn onderzoek begonnen.

„Ik had mij tot dan nooit op scheikunde of natuurkunde toegelegd,” vertelt Roger. „Toen ik een boek gelezen had dat handelde over het splitsen door electrolyse van water in waterstof en zuurstof, besepte ik dat waterstof na verbranding in lucht weer in water verandert. Ik vertelde mijn physicaleraar dat ik het idee had dat ik een generator kon koppelen aan een motor, die elektriciteit levert, en de elektriciteit zou kunnen aanwenden voor de ontleding van water. Vervolgens zou ik de waterstof uit het water in de motor ver-

branden en de motor op deze wijze laten draaien. Daarna zou ik de uitlaatgassen opvangen en condenseren waardoor er weer water zou ontstaan. Op deze wijze zou de motor altijd kunnen blijven draaien. Ik wist op dat moment echter nog niet genoeg van auto's, noch van de eenvoudige natuurkundige wet die zegt dat je niets voor niets kan krijgen; dat trachtte ik wel te doen. Ik vergat dat ik ergens energie vandaan moest halen en dat de generator nauwelijks voldoende zou opleveren.

Roger ging scheikunde studeren en toen de milieuverontreiniging de wereld voor steeds grotere problemen stelde, kreeg hij meer en meer de wil en de belangstelling om een auto op waterstof te laten rijden. Hij boekte er echter niet veel succes mee en daarom deed hij met andere vindingen mee aan uitvinderswedstrijden, waardoor hij zijn kennis vergrootte en waarmee hij

leggen. Het was erg interessant maar ik wist dat mijn zending op dat moment op de eerste plaats stond en daarom concentreerden wij ons op het Evangelie. Hoewel deze mensen geen lid van de Kerk werden, geloof ik dat zij de Heilige Geest gevoeld hebben en misschien eens tot de Kerk toe zullen treden," zei Roger.

Toen ik van mijn zending terugkeerde, begon ik weer te knutselen. Ik had maar weinig tijd voor het onderzoek, omdat ik toen naar school ging en er ook bij werkte. De ontwikkelingsafdeling van mijn voorstellen. Ze zonden die naar de Ford-fabrieken en Ford besloot het project geldelijk te steunen en ging zover te overwegen meer steun toe te zeggen wanneer de resultaten goed bleken.

„Wij weten allen dat de Here erg dicht

prizen in de wacht sleepte. Tijdens zijn laatste jaar op de middelbare school ging Roger meer tijd aan zijn waterstofmotor besteden.

Op zekere avond, na maanden ijverig werken, begon de motor te draaien. Hij had een motor die op waterstof twintig seconden liep. Hij verbeterde zijn vinding en dat jaar won hij de eerste prijs in een uitvinderswedstrijd. In 1966 ging hij met een model van een vliegtuigmotor, die door waterstof werd aangedreven, naar een internationale wedstrijd in Dallas, Texas. Hij veroverde er de vierde plaats mee.

Maar daar bleef het voorlopig bij. Want Roger werd op zending geroepen en ging naar Brazilië. De motor zou daar

nog van pas komen. „Wij gingen eens langs de deuren en werden door een man te woord gestaan, aan wie wij vroegen of hij meer van de Kerk wilde weten, maar die zei dat hij geen belangstelling had. Toen wij nog wat met hem spraken bemerkte hij dat ik belangstelling had voor de wetenschap. Toen hij van mijn project hoorde nodigde hij ons uit binnen te komen. Toen wij hem een volgende keer bezochten was er een industrieel bij hem op bezoek die het waterstof-onderzoek van mijn collega en mij geldelijk wilde steunen. Zijn burens waren lid van het Braziliaanse congres en zij hadden reeds contact opgenomen om ons project aan het congres voor te

bij ons is, dat wij dikwijls inspiratie kunnen ontvangen. Een van de vele keren dat ik dat ervoer was toen ik met een zeer knappe wetenschapsman sprak. De geleerde was werktuigkundig ingenieur. Hij vertelde mij dat het onmogelijk was om een motor op waterstof te laten draaien en hij noemde een hele reeks redenen waarom dit niet kon. Ik werd ontmoedigd omdat hij zo'n geleerd man was. Ik ging echter naar huis en legde de Here alles in het gebed voor. Aan het einde van mijn gebed wist ik dat hij ongelijk had. Ik wist dat het kon werken en zou werken.

„Tijdens mijn proefnemingen ging het vaak niet naar wens en dikwijls kwam

ik in de verleiding om er mee op te houden, maar juist op die momenten kreeg ik altijd een ingeving, net of ik voor dit werk geroepen werd. Ik weet dat ik zonder de hulp van de Here nooit zou zijn doorgegaan.

„Een andere ervaring deed ik op toen ik bezig was aan een van mijn eerste carburateurs. Ik blies zelf glas en ik maakte een grote fles van 35 bij 37 1/2 cm, waarvan de wand 3,5 mm. dik was. Dit was een onderdeel van mijn carburateur. Daar ik het idee had dat de waterstof niet goed gemengd werd, ging ik er van uit dat in deze fles een perfect mengsel van waterstof en lucht zou ontstaan. Hierin zou het voldoende tijd hebben om zich te mengen en de motor binnen te stromen. Er was een klein afleesbaar controleapparaat aan verbonden dat voor het juiste mengsel moest zorgen. Dit apparaat was op een grasmaalmachine bevestigd en terwijl ik de maalmachine liet draaien moest iemand anders de controle op het mengsel verrichten.

„Ik vroeg mijn tienjarige broer om mij te helpen. Alles was klaar en toen voelde ik dat wij moesten bidden. Voor mijn proefneming deed ik dit meestal omdat ik nooit precies wist wat ik deed. In het gebed vroeg ik om bescherming en om de inspiratie, wat wij wel en niet moesten doen. Ik kreeg onmiddellijk sterk het gevoel dat wij de fles moesten bedekken. Ik nam de regenjas van mijn vader, maakte hem dicht, en legde de jas over de fles. Toen ik de motor startte, sloeg deze terug. De vlam sloeg in de fles, die gevuld was met het perfecte mengsel van waterstof en lucht. Er volgde een verschrikkelijke ontploffing en de jas werd in stukken gescheurd, maar geen van ons beiden werd gewond. Ik kan een heel aantal soortgelijke belevissen vertellen, waarbij God mij geholpen heeft.

Ik geloof dat iedere wetenschapsman die lid van de Kerk is een groot voordeel heeft op alle anderen. Wij hebben niet alleen de ijver om te zoeken maar wij zijn ook in het bezit van inspiratie. Ik geloof dat, wanneer een geleerde iets ontdekt, hij leiding genoten heeft omdat de Here een bepaald onder-

werp bekend wil maken en vindt dat die mens waardig is en hard genoeg gewerkt heeft, of omdat Hij om een of andere reden vindt dat die persoon daarvoor geschikt is. Wanneer wij dicht bij de Here blijven en het Evangelie naleven verkeren wij in de ideale situatie om op het gebied van natuurkunde een profeet of een openbaarder te zijn.”

Roger is in mei 1972 aan de Brigham Young Universiteit afgestudeerd en gebruikte de Mazda en de Volkswagen om zijn uitvinding te demonstreren. Bijna iedere tegenwoordige auto kan omgeschakeld worden op de verbranding van waterstof omdat de brandstoftank, de leidingen en de carburateur, gebruikt kunnen worden om het water in de motor te spuiten. Het mengsel van water en lucht vermengt zich later met waterstof en wordt in de cilinder gespoten. Roger voorziet geen moeilijkheden door roest in de motor of de carburateur. „Per slot van rekening”, zegt hij, „wordt er nu water in het koelsysteem gebruikt. De compressie zorgt ervoor dat er geen water achterblijft. De carburateur zal niet roesten. Misschien moeten wij de binnentank van de brandstoftank en de leidingen op speciale wijze beschermen, maar dit wordt tegenwoordig in bijna alle auto's gedaan.”

Zo werkt, volgens Roger, de waterstofmotor. De enige bijproducten die door de verbranding van waterstof ontstaan zijn stoom en stikstofoxyde. Door zorgvuldig onderzoek is Roger erin geslaagd de hoeveelheid stikstofoxyde van de waterstofmotor tot één op de miljoen terug te brengen terwijl de beste benzinemotor 40 op de miljoen produceert. Die resterende stikstofoxyde uit de motor van Roger wordt door middel van een naverbrander verwijderd.

„Wanneer de koolmonoxyde uit de lucht (de vervuiler van andere auto's) in de motor komt, wordt deze geoxydeerd tot water en kooldioxyde, zodat het effect van elk van deze vervuilers sterk wordt teruggebracht,” legde hij uit.

„De productiekosten van waterstof kunnen met de productiekosten van

benzine concurreren,” verklaarde hij. Waterstof kan in een atoomreactor voor ongeveer 36 cent per 30480 kubieke centimeter (= 1000 kubieke voet) worden vervaardigd. Er is echter niet voldoende atoomenergie om voldoende waterstof te produceren; andere productiewijzen van waterstof zijn duurder maar nog steeds concurrerend.

De nadelen van de waterstofbrandstof zijn de onveiligheid bij het vervoer van deze brandstof. Roger zegt echter dat het niet nodig is het in een tank onder druk en bij lage temperatuur te vervoeren. Brookhaven National Laboratories in New York heeft een tank ontwikkeld waarin waterstof zonder gevaar kan worden opgeslagen.

Roger is onlangs gaan samenwerken met William Lear, een bekend uitvinder en industrieel. William Lear is de uitvinder van de Lear-jet, de 8-sporen stereo, de autoradio en de automatische plooft voor vliegtuigen. Zij perfectioneren nu samen de waterstofmotor en werken aan een stoomauto.

Roger zegt van zijn werk en zijn toekomstplannen: „Het belangrijkste motief van mijn onderzoek is dat ik op een goede dag zo in aanzien zal zijn dat ik met meer kracht mijn getuigenis van het Evangelie kan geven aan wetenschappelijke en invloedrijke personen. Ik heb bepaalde dingen op moeilijke wijze geleerd. Het eerste is het stellen van een verheven doel en daarin te geloven, zoals bij mijn doel om deze motor te doen lopen. Ik had geen diploma's en geen opleiding op dat terrein. Het leek wel of ik de verkeerde persoon was, maar ik had dat doel en ging mij toeleggen op de studie die ik nodig had om mijn doel te verwezenlijken. Ik heb veel doelen die ik nog niet in werkelijkheid heb kunnen omzetten. Maar door te proberen heb ik veel problemen overwonnen die ik anders niet had kunnen overwinnen. Mijn hoogste wetenschappelijke doel is het organiseren van een onderzoekcentrum dat zich bezig houdt met de beheersing van de luchtverontreiniging. Dit centrum zal niet commercieel zijn, maar gewijd aan de wetenschap.

(wordt vervolgd op blz 177)

Zij onderwijst ons vanuit de vorige eeuw

*

BETH C. PAULLIN

Misschien is zij later in haar leven als lerares geroepen, maar toen mijn grootmoeder haar dagboek bijhield was zij geen lerares in de eigenlijke betekenis van het woord. Ik heb haar nooit gezien maar op dit moment denk ik aan haar wanneer ik de titel van mijn les, „Je onderwijst wat je bent“ overdenk.

Op een foto die wij onlangs van een oude vriend van de familie ontvingen ziet zij er gelukkig, zelfs ondeugend, uit. De foto dateert van 1904 en toont haar tijdens een uitstapje met haar gezin. Dit is vijf jaar nadat zij in haar dagboek schreef. Zij is stijlvol gekleed, met een modieuze hoed, pofmouwen en een wijde rok. Aan de andere kant staat mijn vader, die op dat moment zes jaar oud is. Glimlachend geniet hij van de mooie dag.

Ik kan mij ook foto's van mijn oma herinneren die een heel ander beeld te zien geven. Bijvoorbeeld de foto waarop zij als een bleek, ernstig meisje over haar naaiwerk gebogen zit; op een andere foto staat zij als jonge vrouw die aan een tafel een brief schrijft, terwijl er een olielamp flikkert die zijn schaduw op de muur achter haar werpt.

Omdat zij voor mijn geboorte is overleden hecht ik veel waarde aan de foto's die wij van Alice Amelia Chandler hebben. Maar ik waardeer nog meer de bron van deze geestelijke beelden en de lessen die zij haar familie nog steeds onderwijst — het dagboek dat zij gedurende twee belangrijke jaren van haar leven bijhield.

Het is 1897. Alice is pas enkele maanden getrouwd, en verwacht een baby — mijn vader. Haar man, George Anderson Chandler is op zending naar Californië geroepen en hij heeft deze roeping aanvaard. In het begin van haar verslag beschrijft zij zijn vertrek uit Ogden, in Utah, en voegt daaraan toe dat haar familie haar opbeurt. Zij schrijft: „Ik voelde me net zoals ik al had verwacht. 's Avonds om negen uur ging ik naar bed, dankbaar dat mijn man waardig geacht werd om het Evangelie te prediken.“

Zij was opgeruimd, hield zich bezig met het huishouden en ging veel om

met haar familie. Maar op zekere avond, toen zij kaartjes verkocht had voor een feestje ten bate van een andere zending, kwam zij thuis, at wat en ging naar bed. Zij kon niet slapen. „Ik dacht aan George, vroeg me af waar hij zou zijn en hoe hij eraan toe was en ik verlangde hem te zien omdat ik mij eenzaam voelde.“

Maar er waren nog andere problemen dan de eenzaamheid. Waar moest het geld vandaan komen om de zending van te ondersteunen? „Er is nu de mogelijkheid om wat geld te verdienen. Pas gisteravond vroeg ik Hem mij de gelegenheid te geven wat te doen, en vandaag kreeg ik van iemand het verzoek om twee jurken te maken. Hoe dankbaar moeten wij allen zijn. Ik ben ook erg dankbaar.“

Arbeid en kerkelijke plichten legden beslag op het grootste deel van haar tijd, maar „ik probeer iedere avond een stukje te lezen. Ik studeer een sketch in over het leven van Mary A. Livermore.“

Er waren ook minder fijne ogenblikken: „Toen ik thuiskwam was ik teleurgesteld want de postbode kwam en had geen brief voor mij...“ en veranderingen: „21 oktober 1897 was een belangrijke dag. Op deze dag werd de OOVIV van de derde wijk in Ogden gereorganiseerd, waarbij Alice Chandler aangesteld werd als raadgeefster van de presidente.“

Op bepaalde momenten vroeg zij zich af of haar man „een bed om in te slapen heeft, of hij iets te eten heeft, waar hij is en hoe het met hem is. Ik bid de hele dag voor hem en droom 's nachts van hem.“

Het ging haar niet voor de wind maar er waren anderen die er erger aan toe waren: 's Middags ging ik de armen en zieken bezoeken.“

Veel aantekeningen bestaan steeds uit dezelfde vijf woorden: „Heb de hele dag genaaid.“

Ondanks de druk van andere verplichtingen is zij een actief lid van de republikeinse partij en heeft zij belangstelling voor burgerlijke zaken: „Ik ben naar een massa-bijeenkomst in het operagebouw geweest om de stichting van een suikerfabriek te bespreken.

Tijdens die bijeenkomst brachten we tienduizend dollar bij elkaar."

Zij ontvangt brieven van haar man en als cadeau voor het eerste kerstfeest dat zij niet bij elkaar waren, „stuurde hij mij schelpen, twee grote en een groot aantal kleine, drie zakdoeken, een paar handschoenen en, als mooiste cadeau, vijf mooie rozen in de knop."

Alice kon hem „een doosje met schrijfpapier en zakdoeken" sturen. Zij schrijft zakelijk over de belangrijke gebeurtenis die op 4 maart 1898 plaatsvond: „Ik bracht om tien over half een een gezonde zoon ter wereld. Hij woog negen pond."

Gestadige arbeid, dat is het steeds terugkerende thema van het dagboek. Het werk werd zo nu en dan onderbroken door vergaderingen van de Kerk en uitstapjes met de familie. Zij wordt gesteund door haar geloof dat de eenzaamheid en de eentonigheid van haar leven overwon. Zij wordt door de jaarwisseling van 1897—1898 geïnspireerd en schrijft naar aanleiding hiervan:

„Ik schrijf nu en het is nu 01.00 uur in het nieuwe jaar. Op een afstand hoorde ik de klokken het oude jaar uit- en het nieuwe jaar inluiden. Moge dit jaar even goed zijn als het vorige jaar en moge mijn leven even rein zijn als de bladzij waarop ik nu schrijf. Moge ik nederig en met een gebed in mijn hart leven opdat de geest van God in mij moge leven en mij de kracht geven om iedere dag een paar fouten te overwinnen, zodat mijn licht kan schijnen, opdat ik waardig moge zijn dat mijn naam in de boeken van het eeuwige leven geschreven worde..."

De inkt op de bladzijden van dit oude dagboek verbleekt. Het zwarte kaft is gescheurd en verbleekt. Ik vergelijk dit dagboek met een ander kostelijk bezit dat ongeveer even oud is en mij door een ander familielid is nagelaten: mijn delen van een porceleinen servies uit Limoges. Ik ben dankbaar voor deze mooie borden en verbaas mij erover dat zij door de jaren onbeschadigd gebleven zijn. En toch is er op het glanzende en mooie oppervlak geen spoor van de gever.

Ik ben erg dankbaar voor het levende geschenk dat mijn nederige grootmoeder Alice mij naliet. Zij was geen groot schrijfster en bekendheid genoot zij niet. Maar door haar dagboek onderwijst zij ons al jaren de eigenschappen die zij bezit: vindingrijkheid, volharding, moed en geloof.

Zuster Paulin, gezinsverzorgster en moeder van vier kinderen, is lid van de wijk Palos Verdes van de Ring Torrance (in Californië). Zij is de leidster van de applicatiecursus van de OOV op ringniveau. *

David O. McKay

De waarde van een ziel

LEON R. HARTSHORN

Als jongeman.

De mensen zijn tegenwoordig toegewijd — zij leggen zich er op toe uit te blinken, oprecht te zijn en zij leggen zich toe op de deugdelijkheid van de individuele zielen. David O. McKay was ook toegewijd, maar met liefde voor het Evangelie, een liefde die de basis vormde van zijn verheven gedachten en waardoor hij zich liet leiden.

Gedurende de eerste jaren van zijn leven leerden zijn ouders hem door hun voorbeeld, dat de Here en Zijn werk in het leven van de mens de eerste plaats moeten innemen. Hij groeide op op de boerderij van zijn vader in Huntsville, in Utah. Toen hij acht jaar was stierven zijn twee oudere zusters en even daarna werd zijn vader voor twee jaar op zending naar Schotland geroepen. Zuster McKay zou tien dagen later het leven schenken aan een dochter. Het werk op de boerderij moest worden voortgezet, en het jon-

ge gezin moest eten. Maar de Kerk stond op de eerste plaats.

Geloof en toewijding werden op de proef gesteld. Toen ouderling McKay bij zijn vertrek zijn paard besteeg tilde hij zijn zootje op, nam het in zijn armen, kuste het vaarwel en zei: „David, zorg goed voor mama en de anderen.“ Vanaf die dag scheen de jonge David bezielde te zijn met een buitengewoon groot verantwoordelijkheidsbesef.

President McKay herinnert zich uit zijn jeugd nog zo'n duidelijke les:

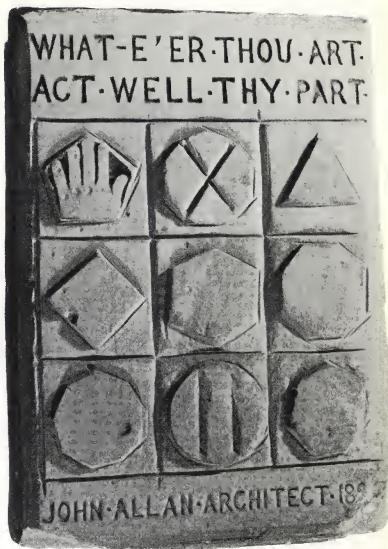
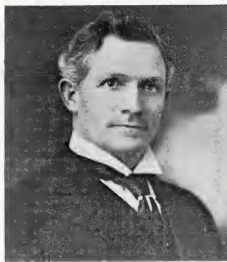
„Ik dank mijn aardse vader voor de les die hij gaf aan twee jongens tijdens het hooien. De tiende werd toen nog in natura betaald. Wij reden het land in om de tiende vracht hooi te halen en reden naar de plaats waar wij ook de negende hadden opgetast. Het gras daar was niet erg best.

Toen wij het hooi gingen opladen riep vader: „Nee, jongens, ga naar het hoger gelegen deel van het land.“

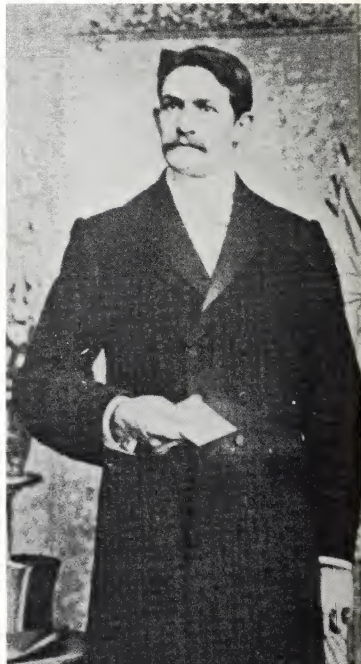
President McKay zag er
altijd goed uit.

De steen waarin gebeiteld
stond: „Wat gij ook doet,
doet het goed.“

Tijdens zijn studie deed hij
aan rugby, speelde hij
piano in een dansorkest en
werd tot president van zijn
senior-klas gekozen.

Gedurende zijn eerste
zending in Schotland.

Daar groeide timothee gras. Maar één van de jongens (dat was ik) riep terug: „Nee, laten wij dit hooi maar nemen.“ „Nee, David, dit is de tiende vrucht en het beste is niet goed genoeg voor God...“

Hij werd door zijn ouders goed onderwezen, maar toen hij teenager was verlangde hij een eigen getuigenis van de waarachtigheid van God en Zijn werk te bezitten.

„Op zekere dag, ik was nog jong, dreef ik het vee op. Toen ik een steile heuvel beklom, hield ik even halt om mijn paard te laten rusten en daar kreeg ik opeens het intense verlangen om een teken van de waarheid van het herstelde Evangelie te ontvangen. Ik steeg af, gooide de leidsels over het heef van mijn paard en onder een lijstertes bad ik of God mij de waarheid van Zijn openbaring aan Joseph Smith wilde verklaren. Ik ben ervan overtuigd dat ik vurig en oprecht bad, met zoveel vertrouwen als een jongeman kan opbrengen.

„Aan het slot van mijn gebed stond ik op, nam de leidsels van mijn trouwe paard weer in handen en sprong in het zadel. Ik herinner mij, dat toen ik mijn weg weer vervolgde, ik tegen mezelf zei: „Ik heb geen geestelijk teken ontvangen. Als ik eerlijk tegenover mijzelf ben, moet ik stellen dat ik nog dezelfde ben van voor mijn gebed.“

Hij had een grote les geleerd. Een jonge heilige der laatste dagen krijgt geen overtuiging door het de Here alleen maar te vragen, maar door werk, dienstbaarheid, opoffering en gehoorzaamheid aan Gods geboden te combineren.

Hij bleef op de boerderij werken en later ging hij naar de universiteit van Utah. Tijdens zijn studie deed hij aan rugby, speelde hij piano in een dansorkest en werd hij tot president van zijn senior-klas gekozen. Tegen de tijd dat hij zijn graad zou behalen had hij zijn carrière gepland, maar net voordat hij zijn diploma ontving, kreeg hij een brief van president Wilford Woodruff, die hem op zending riep in Groot-Brittannië. Het was een moeilijke beslissing — en hij worstelde er mee,

net zoals ook nu sommige jongens dit doen. Zijn uiteindelijke beslissing zette echter zijn plannen opzij en hij aanvaardde de roeping.

De eerste maanden van zijn zending die hij in Schotland doorbracht, waren, evenals voor vele andere zendingelingen, niet eenvoudig. Hij beschrijft deze ontmoedigende tijd en de daaruit voortvloeiende hernieuwde toewijding aan de Here als volgt:

„Ik had vandaag wat heimwee en was ontmoedigd. Toen wij een Schotse vrouw een brochure gaven, zei zij: „Je kunt beter naar huis gaan want je krijgt onze dochters toch niet.“

„Ik wilde haar dochters helemaal niet. Ik had thuis een geliefde achtergelaten. Maar ik werd ontmoedigd als ik dacht aan de nare houding die zij tegenover de mormonen aannam. Wat hadden de mensen verkeerde opvattingen van het doel van onze aanwezigheid onder hen!

„Ik was net van school af. Ik hield van de school en ik hield van jonge mensen. Ik hield van de jeugd. En dan moet je daarheen en voelde je de antipathie en het vooroordeel, en dat ontmoedigde mij. Ik werkte samen met Peter G. Johnston, een van de allerbeste vrienden. Hij kwam uit Idaho, was een ervaren en welgesteld man en hij hield van alle mooie dingen. Ik was erg gelukkig dat ik zo'n collega had...“

„Toen we de stad weer inliepen zag ik rechts van mij een onvoltoede woning. Boven de deur stond iets in een steen gebeiteld. Dat was zeer ongevoel, dus zei ik tegen ouderling Johnston: „Ik ga even kijken wat daar staat!“ Ik was nog maar halverwege toen ik de tekst kon lezen: „Wat jij ook doet, doet het goed.“

„Toen wij de stad inliepen om kamers te zoeken, herhaalde ik de tekst voor ouderling Johnston. Wij liepen rustig door, maar ik zei tot mijzelf, of de Geest zei het tot mij: „Je bent een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ja, je bent hier zelfs als een vertegenwoordiger van de Here Jezus Christus. Je hebt de taak op je genomen een vertegenwoordiger van de Kerk te zijn!“

David O. McKay en zijn
bruid Emma.

„Toen dacht ik aan hetgeen wij die ochtend gedaan hadden. Wij hadden wat rondgekeken in de stad; wij hadden wat kennis van de geschiedenis opgedaan, ik was er werkelijk van onder de indruk. Wij hadden juist in de universiteitsgebouwen de „Lady of the Lake“ bestudeerd. Dat was echter geen zendingswerk.

„Toen wij die middag kamers vonden begreep ik de boodschap die in die steen gebeiteld was en vanaf dat moment probeerden wij als zendingelingen in Schotland te doen wat wij moesten doen.“

Nadat hij van zijn zending in Schotland teruggekeerd was trouwde hij met zijn studievriendin. Op een koude morgen in januari 1901 kwamen Emma Ray Riggs en David bij de tempel van Salt Lake City aan, om aldaar voor de Here het huwelijksverbond te sluiten. Zij hielden hun belofte van liefde en respect zo goed gestand dat sommige

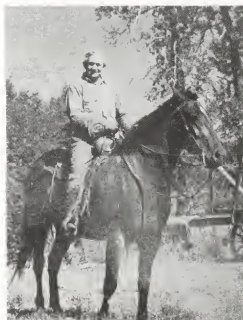
De jonge David vervoerde veel met deze wagen, die op de boerderij van zijn vader gebruikt werd.

Samen met vrienden omstreeks 1900. De jonge David, met donkere jas, zit achterin de wagen.

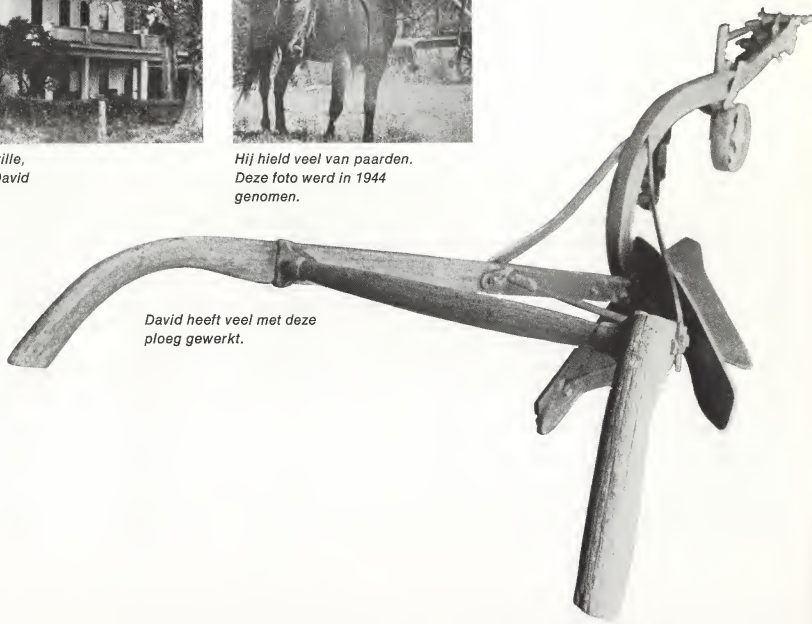

Het huis in Huntsville, waarin de jonge David opgroeide.

Hij hield veel van paarden. Deze foto werd in 1944 genomen.

David heeft veel met deze ploeg gewerkt.

mensen hun suite in Hotel Utah, 69 jaar later nog de bruidssuite noemden. „Wittebroodsweken van 69 jaar zijn zeker niet te lang,” verklaarden zij, „zeker niet wanneer je van plan bent om eeuwig met elkaar getrouwd te zijn.”

Daarna werd hij leraar, resp. rector, aan de Weber Academie (van de Kerk) in Ogden, Utah; president van de zondagsschool van de ring en in 1916, op 31-jarige leeftijd, werd hij lid van de Raad der Twaalven. Hij werkte ijverig in tal van functies — algemeen president van de zondagsschool, hoofd van het kerkelijk onderwijs, president van de Europese zending. Op 61-jarige leeftijd werd hij gekozen tot raadgever van president Heber J. Grant en hij was ook raadgever van president George Albert Smith.

Tijdens de conferentie van april 1951 stond de achtenzeventigjarige David Oman McKay in de tabernakel op het tempelplein en sprak tot de aanwezigen. Hij was juist door de heiligen eenstemmig ondersteund als profeet, ziener en openbaarder.

„Broeders en Zusters, Algemene Autoriteiten, als wij ons oog gericht houden op de heerlijkheid van God en de vorderingen in Zijn werk zal Hij ons allemaal onze zwakheden doen inzien en overwinnen.

„En nu tot de leden van de Kerk. Wij hebben allen uw hulp, uw geloof en uw gebeden nodig, niet uw kritiek maar uw hulp. U kunt dit door gebed doen wanneer u ons niet rechtstreeks van dienst kunt zijn. Ik werd mij bewust van de kracht van deze gebeden door alle leden der Kerk toen ik gisteren een brief ontving van een buurman uit mijn geboorteplaats. Hij melkte mijn koeien toen hij via de radio in zijn schuur het bericht ontving dat president Smith was overleden. Hij begreep wat dat voor zijn vroegere stadsgenoot betekende en hij verliet de schuur en liep naar huis om het zijn vrouw te vertellen. Zij riepen onmiddellijk hun kinderen bijeen en in dat nederige gezin werden de bezigheden onderbroken en het gezin ging op de knieën en bad. Ik vertel u dit om u de belangrijkheid van gebed te laten

overdenken. Vermenigvuldig dit met honderdduizend, tweehonderdduizend of een halfmiljoen gezinnen en u ziet de kracht, die schuilt in eenheid en gebed, en de schragende invloed die dit uitoefent op de organisatie van de Kerk . . .”

Het bestuur van President McKay was, evenals zijn leven daarvoor, vol van opzienbarende prestaties. Tezamen met zuster McKay bezocht hij vele naties en zegende zowel leden als niet-leden. In vele landen begon men met de bouw van tempels. De zedingsactiviteiten werden uitgebreid en de Kerk groeide. Iedereen scheen getroffen te zijn door de geest van vooruitgang en de mormonen ondervonden meer goedwill.

Zijn liefde voor iedereen was een bron van inspiratie voor de leden van de Kerk. Op zekere dag kwam een zondagsschoolklas van jeugdige personen van ver om hem te komen bezoeken. Er was een afspraak gemaakt. Maar hij was net weggesneld naar het ziekenhuis, waar zijn broer, Thomas E. McKay, op sterven lag. De volgende

zondag werd er op kilometers afstand van zijn kantoor op de deur van de zondagsschoolklas geklopt. Toen de leraar de deur opende stond president McKay daar. Hij kwam de klas opzoeken en verontschuldigde zich dat hij er niet was toen zij hem kwamen bezoeken.

Nadat hij uitgelegd had waarom hij die dag niet op zijn kantoor was, gaf hij de leraar en alle kinderen een hand. „Ik wil dat jullie weten dat de president van de Kerk zijn afspraken nakomt als dat enigszins mogelijk is,” zei hij.

Deze grote zorg voor de wijze waarop wij ons tegenover iedereen rondom ons moeten gedragen was een van de grote lessen die president McKay onderwees. Tijdens een reis naar Eu-

Deze foto werd omstreeks 1923 genomen, toen Elder McKay president van de Europese zending was. De jongen is één van zijn zoons.

Zuster McKay vergezelde de president dikwijls op zijn reizen. Deze foto werd in New York City genomen.

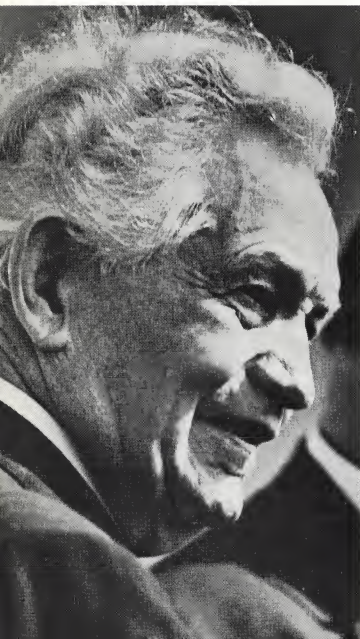

ropa om de grond van de Zwitserse en de Engelse tempel in te wijden werd president McKay omringd door onstuimige Engelse kinderen die een handtekening van hem wilden hebben. Een meisje van ongeveer negen jaar stond vooraan. Zij vroeg aan de zoon van de president, die hem vergezelde, of zij de handtekening van de president mocht hebben. De zoon van de president dacht dat zijn vader te vermoed was en raadde het haar af. Maar president McKay hoorde het gesprek, wendde zich tot haar en vroeg als grapje: „Denk je dat ik zo duidelijk kan schrijven dat jij het kunt lezen?” Het meisje wist niet of hij het meende en raakte erdoor in de war. Op dat moment werden zij onderbroken door iemand uit het gezelschap die een zeer belangrijke vraag had en het gesprek duurde enige minuten. Toen de president zich omdraaide om handtekeningen te gaan plaatsen, was het meisje verdwenen. „Ik heb mijn vader nooit

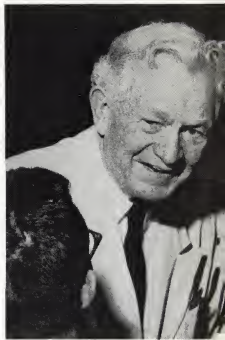
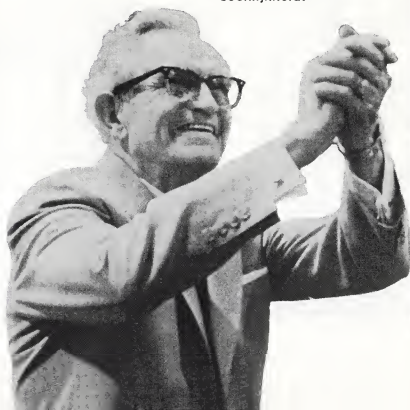
meer ontsteld gezien als toen,” zei zijn zoon. „Zoek alsjeblieft dat meisje met dat blauwe jurkje,” zei president McKay. „Ik weet zeker dat zij denkt dat ik haar boek niet wilde tekenen. Zij heeft mijn opmerking verkeerd begrepen. Je moet haar vinden.” Lange tijd zochten gemeente- en zendingspresidenten naar het meisje in het blauwe jurkje, maar tevergeefs. Tenslotte dacht een zendeling dat hij wist wie het meisje was. Hij belde die avond de president op en kreeg toen de volgende instructie: „Zeg het meisje dat het mij spijt, dat ik haar niet meer gezien heb en dat ik haar gemeentepresident gevraagd heb haar boek naar Salt Lake City op te sturen. Ik zal mijn handtekening erin plaatsen en het direct aan haar terugsturen.” En hij deed het.

De waarde van een ziel! President McKay voelde dat alles wat leeft ons respect en zorgvuldige aandacht verdient. Hij vond dat dit ook voor dieren en vogels gold. Hij ging graag terug naar zijn boerderij in Huntsville om paard te rijden en bezoeken af te leggen. Enkele jaren geleden brak iemand in de boerderij in en stal de zadels van de president. Toen er nieuwe zadels waren, werden ze in het zadelhuis achter slot en grendel bewaard. Op zekere dag controleerden de zuster

van president McKay de zaken op de boerderij en zij zagen dat een van de ramen van het zadelhuis openstond. Zij sloten het om een tweede diefstal te voorkomen. Toen de president hoorde wat zijn zusters gedaan hadden, zei hij vriendelijk: „Ik heb het raam opengelaten omdat er een vogelnestje in het huis is en de ouders konden alleen maar door het openstaande raam eten voor hun kinderen halen. Ik kan net heen en weer.” Hij ging erheen en opende het raam. Toen hij terugkwam zei hij vriendelijk: „Net wat ik dacht — het ene vogeltje was buiten en probeerde naar binnen te komen terwijl de moeder binnen zat en probeerde naar buiten te gaan.” Toen hij een lid van de Raad der Twaalfen was had ouderling McKay een groot varken dat Caesar heette. Op een zondagmorgen brak Caesar los. Daar hij voor zijn vertrek geen tijd had om de omheining te repareren zette ouderling McKay hem in zijn kippenhok. Maar hij vergat het aan zijn zoons te vertellen. Om 2 uur 's nachts werd de familie McKay door het rinkelen van de telefoon opgeschrikt. Toen zij, bang dat er iets gebeurd was, de telefoon opnam hoorde zij door de telefoon een boodschap in telegramstijl: „Caesar in kippenhok, geef hem water!”

David O. McKay was altijd een warme en open persoonlijkheid.

Zijn houding, zijn edelmoedigheid, zijn waardigheid en zijn liefde voor de Heiland, die hij diende, bleken uit ieder woord en uit elke daad. Maar hij is zo geworden door zijn toewijding aan het Evangelie. Dit was zelfs merkbaar wanneer hij rustig zat en niets zei. Het volgende verhaal is van iemand die president McKay ontmoette toen hij terugkeerde van één van zijn Europese reizen:

„Ik herinner mij dat ik in New York was toen president McKay uit Europa terugkeerde. Men had voorbereidingen getroffen voor een fotoreportage, maar de fotograaf kon niet komen. In wanhoop liet United Press haar misdaadfotograaf gaan — deze man was gewend aan het moeilijkste werk in New York. Hij ging naar het vliegveld, bleef er twee uur en kwam terug met een grote serie foto's. Hij had er

slechts twee moeten nemen. Zijn baas berispte hem onmiddellijk: „Waarom heb je er zoveel tijd en materiaal aan besteed?“

De fotograaf antwoordde zeer kort en zei dat hij graag het extra materiaal zelf wilde betalen en dat hem zelfs die extra tijd wel in rekening kon worden gebracht. Het was duidelijk dat er iets aan de hand was. Enkele uren later moest hij bij de vice-president komen. Deze wilde weten wat er gebeurd was. De misdaadfotograaf zei: „Toen ik een kleine jongen was las mijn moeder mij altijd voor uit het Oude Testament. Mijn hele leven heb ik mij afgevraagd hoe een profeet van God er uit zou zien. Nou, vandaag heb ik er een gevonden . . .“

Hij was een profeet die in iedereen iets goeds zag en werkelijk om de mensen gaf. ★

(vervolg van blz 162)

„Ik heb ook geleerd nederig te zijn, door mijn omgang met vele geleerden, die lid van onze Kerk zijn. Wie waardevolle dingen tot stand gebracht hebben, zijn nederig en oprecht!

En tenslotte moeten wij in onszelf geloven. Telkens als wij ons doel verworpt hebben moeten wij achterom kijken en ons realiseren waarom wij daar in geslaagd zijn. Wie er achter ons staat en dat wij zonder God in feite niets zijn.“

Met de Volkswagen van Roger, die op waterstof loopt, sleepte hij tijdens wedstrijden in de anti-vervuilingssector de eerste prijs in de wacht. Deze wedstrijden werden gehouden in Washington D. C.

Zijn wagen stond torenhoog en eenzaam op de eerste plaats. Er werden namelijk 709 van de 750 bereikbare punten aan toegekend. Een wagen van de universiteit van Los Angeles kwam op de tweede plaats met 546 punten.

Er deden meer dan 2000 studenten van 63 universiteiten aan de wedstrijd mee. De wagens uit de Verenigde Staten en Canada werden beoordeeld op hun veiligheid, hun kosten voor de consumptie, hun bestuurbaarheid, hun weerstand bij botsingen, en hun uitlaatgassen. ★

Hoogtepunten uit het leven van David O. McKay (1873—1970)

8 sept.	leeftijd	
1873	—	Geboren in Huntsville, Utah.
1897	24	Promoveert aan de universiteit van Utah; Klassepresident.
1897—99	24—26	Op zending in Groot-Brittannië.
1899	26	Wordt bestuurslid van de Ring Weber Academie.
1901	27	Huwet met Emma Ray Riggs.
1906	32	Geordend tot apostel, wordt tweede raadgever van de algemeen zondagsschoolpresident.
1917	44	Schrijft zijn eerste boek „Profeten van veleer“.
1918—34	45—61	Algemeen president van de zondagsschool.
1919—21	46—48	Hoofd van het kerkelijk onderwijs.
1920—21	47—48	Maakt een reis langs de zendingsgebieden in de hele wereld.
1922—24	49—51	President van de Europese zending.
1934—51	61—78	Tweede raadgever in het Eerste Presidentschap.
1951	78	Ondersteund als president van de Kerk.
1955	82	Wijdt de Zwitserse tempel in.
1956	83	Wijdt de tempel in Los Angeles in.
1958	85	Wijdt de tempel van Nieuw Zeeland, het Kerkelijk college van Nieuw Zeeland, de tempel van London en het Kerkelijk college van Hawai in.
1961	88	Begint met het coördinatiesysteem in de Kerk.
1964	91	Wijdt de tempel van Oakland in.
1970	96	Overlijdt op 18 januari.

Nieuwe algemene Autoriteiten

Ouderling Bruce Redd McConkie, 57 jaar, lid van de Eerste Raad van Zeventig, is geroepen om de vacature in de Raad der Twaalven te bezetten. Bovendien zijn vier andere mannen aan de Algemene Autoriteiten van de Kerk toegevoegd, benevens drie nieuwe assistenten aan de Twaalven.

Ouderling Rex D. Pinegar, 40 jaar, een onderwijsdeskundige uit Provo, Utah werd in de Eerste Raad van Zeventig geroepen teneinde ouderling McConkie te vervangen. Ouderling Pinegar is op het ogenblik zendingspresident van de zending Noord Carolina-Virginia. Daarvoor is hij lid geweest van het algemeen bestuur van de zondagsschool.

De nieuwe assistenten van de Twaalven zijn:

- O. Leslie Stone, 69 jaar, regionaal vertegenwoordiger van de Twaalven, eerder president van de tempel te Salt Lake City en ringpresident van de ring Oakland-Berkeley, Californië.
- James E. Faust, 52 jaar, is eveneens regionaal vertegenwoordiger van de Twaalven. Vroeger is hij president geweest van de ring Cottenwood, Utah en een vooraanstaand advocaat in Utah.
- L. Tom Perry, 50 jaar, uit Weston, Massachusetts, is ringpresident van de ring Boston en een vooraanstaand zakenman.

De nieuwe autoriteiten werden ter ondersteuning door de Kerk voorgedragen in de plechtige vergadering waarin voor de eerste keer het nieuwe Eerste Presidentschap werd ondersteund. Dit was de eerste bijeenkomst van de 142ste halfjaarlijkse algemene conferentie van de Kerk en hij werd door president Lee geleid.

Er zijn nu 18 assistenten van de Twaalven. Dit aantal vormt het grootste aantal sinds de eerste vijf assistenten in 1941 werden benoemd.

Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalven

Rex D. Pinegar van de Eerste Raad van Zeventig

O. Leslie Stone, assistent van de Raad der Twaalven

James E. Faust, assistent van de Raad der Twaalven

L. Tom Perry, assistent van de Raad der Twaalven.

Op de voorgrond Noot tijdens de campagne in gesprek met studenten. Rechts zijn kandidaat voor het vice-voorzitterschap, William Cobabe uit Manhattan Beach (Californië).

Nederlander in 1972-73 voorzitter van studentenraad van Ricks College

Uit de Amerikaanse dagbladen knipten wij het volgende:

Nederlander in 1972-73 voorzitter van studentenraad van Ricks College
Een vierentwintigjarige student uit Rotterdam zal volgend jaar de functie bekleden van voorzitter van de studentenraad van het Ricks College.

Arie Noot jr. en zijn kandidaat voor het vice-voorzitterschap, William Cobabe uit Manhattan Beach (Californië), versloegen

Cliff Barborka jr. uit Rexburg en John Hancock uit Denver.

Ongeveer 46 procent van de studenten van Ricks College heeft zijn stem uitgebracht bij de uiteindelijke verkiezing, en daarbij kregen Noot, docent aan de Zending Taalonderricht van Ricks, en Cobabe ongeveer 1200 stemmen, tegen ongeveer 800 voor hun tegenkandidaten.

Noot, oudste van een gezin met negen kinderen, kwam vorig jaar zomer naar Amerika om aan Ricks College te studeren en aan de Zending Taalonderricht Nederlands te doceren. Zijn hoofdvak is bedrijfsadministratie, en als hij

in het voorjaar van 1973 aan Ricks is afgestudeerd, hoopt hij naar de Brigham Young Universiteit en vervolgens naar Harvard te gaan.

De nieuwe voorzitter van de studentenraad is als fulltime zending voor de mormoonse Kerk in de Noord-britse Zending werkzaam geweest.

„Ik heb genoten van mijn zending en de wijze waarop ik daarin dienstbaar kon zijn, en ik wil steeds meer dienen, waar ik maar kan,“ aldus Noot.

De Nederlander zei dat dit een van de redenen was waarom hij zich kandidaat had laten stellen voor het voorzitterschap van de studentenraad.

„Ik ben van mening dat men anderen moet dienen zoveel men maar kan, en ik wil mijzelf waar dat maar mogelijk is aan dienstbetoon wijden, binnen en buiten de Kerk.“

Voor hij naar Ricks College ging, volgde Noot zijn vader op als lid van de hoge raad van de Hollandse Ring, toen zijn vader werd aangesteld als bisschop. Noot jr. was daarvoor lid geweest van het superintendentschap van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging van zijn ring, en in Amsterdam en Rotterdam was hij OOV- en zondagsschoolleerling geweest.

Hij vertelde dat de Hollandse Ring de eerste niet-Engelstalige ring van de Kerk is, en dat die ring zich uitstrekt van Amsterdam tot Rotterdam. De Kerk telt in Nederland rond 7000 leden, waarvan ongeveer de helft woonachtig is in de Hollandse Ring.

Noots vader is als IBM-deskundige werkzaam in Denemarken, en elk weekend komt hij per vliegtuig naar huis.

VERSCHENEN

het boekwerk Raad voor de Voorraad dat is samengesteld door het eerste ouderlingenquorum van de Hollandse Ring. Dit boek heeft ieder kerklid letterlijk broodnodig.

Het kost f 3,-. Uw priesterschapsleiders kunnen u eraan helpen. Zorg dat alle door u bezochte gezinnen het in huis krijgen.

*De districts-president,
broeder R. Muntinga, aan het woord*

Er komt een nieuwe kerk in Haarlem

Eindelijk was het dan zover!
De eerste spade werd in de grond
gestoken voor de bouw van de
nieuwe kerk in Haarlem. Ondanks
het gure najaarsweer op zaterdag
18 november 1972 was voor dit ge-
beuren grote belangstelling.
De nieuwe kerk komt te staan in
de nieuwe buurt Schalkwijk, Fries-
landlaan hoek Groningenlaan.

*De eerste spade wordt in de grond
gestoken door president Max L. Pinegar*

